

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N277

13 de juny de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Documents judicials demostren la infiltració policial als campus

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Els atestats incorporats a la causa que investiga els incidents al rectorat de la UdG confirmen que els Mossos persegueixen les estudiants amb activitat política

ROBERT BONET

Quan Mussolini bombardejava Catalunya

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Alfons Cánovas mostra la fotografia del seu pare, mort pels bombardejos al barri barceloní de la Barceloneta l'any 1938

CENTRE DELÀS D'ESTUDIS PER LA PAU:

**“El govern espanyol
s'ha convertit en
traficant d'armes”**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

**L'impacte dels
Jocs Olímpics
de Londres (ii)**

RODA EL MÓN · PÀGINA 17

**L'Ajuntament de
Barcelona tanca
l'Ateneu la Flor de
Maig del Poblenou**

EXPRESSIONS · PÀGINA 19

estirant del fil

MÓN · L'ASSOCIACIÓ ALTRAITÀLIA EXIGEIX A L'ESTAT ITALIÀ QUE DEMANI DISCULPES PELS CRIMS DE LA GUERRA CIVIL

Quan els avions de Mussolini bombardejaven Catalunya

Els aparells de l'Aviazione Legionaria van llençar un milió de quilos d'explosius sobre Barcelona entre el 13 de febrer de 1937 i el 25 de febrer de 1939

Marc Rude
redaccio@setmanaridirecta.info

Que l'Estat Italià demani perdó pels bombardejos amb què l'aviació de Mussolini va atacar Barcelona durant la Guerra Civil, aquest és l'objectiu que persegueix l'associació Altraltàlia, un col·lectiu format el 2009 per gent italiana de l'àmbit de l'esquerra que resideix a Barcelona. Durant el conflicte bèl·lic, l'Aviazione Legionaria va descarregar sobre la ciutat els primers bombardejos "dirigits expressament a assassinar i terroritzar la població civil", que van causar milers de víctimes mortals. L'1 de juny, Altraltàlia va presentar una querrela als jutjats de Barcelona que denuncia els militars italians que van perpetrar la matança i, en el seu defecte, el govern de Roma per crims de lesa humanitat. El 2 de juny de l'any

La ciutat de Barcelona comparteix amb Gernika el trist honor d'haver estat víctima dels primers bombardejos per saturació de la història

Si la justícia espanyola no actua, Altraltàlia presentarà un recurs al Tribunal Europeu

passat, coincidint amb l'aniversari de la República Italiana, ja es va portar el cas a l'Audiència Nacional espanyola, conjuntament amb dos testimonis dels bombardejos, Anna Raya i Alfons Cànovas, però el tribunal va desestimar la demanda al·legant que no tenia "competència territorial" per actuar. El

més probable és que el procés acabi a les mans del Tribunal Europeu. La iniciativa vol aconseguir que l'Estat italià reconegui els crims i es disculpi amb la població de Barcelona; no s'exigeixen diners, en tot cas, una indemnització simbòlica i, més que res, una restauració moral a les víctimes. A nivell parlamentari, la proposta té el suport d'ERC i ICV, però està bloquejada per CiU.

L'historiador i membre d'Altraltàlia Flavio Guidi, que ha concedit una entrevista a aquest setmanari, recorda que Alemanya es va disculpar per Gernika als anys 90, mentre que Itàlia mai no ha reconegut els crims que va cometre el règim de Mussolini. Guidi considera que, a nivell intern i

internacional, persisteix el clixé que la gent italiana és "brava gente", incapaç de protagonitzar episodis tan lúgubres. "Si bé el feixisme de Mussolini va ser menys mortífer que els de Hitler o Franco, continua sent feixisme i va fer mal... i molt", afirma Guidi. "A Iugoslàvia, va matar mig milió de

persones i, a Etiòpia, va utilitzar armes químiques; el govern mai no s'ha disculpat". A la vegada, Altraltàlia denuncia que a ciutats italianes com Roma, Trieste i Arezzo, es mantenen i inauguren espais dedicats als voluntaris feixistes *caiguts* durant la Guerra Civil.

> Juan March i "l'or de Roma"

L'ajuda de la Itàlia feixista als franquistes, però, no va ser gratuïta. El banquer mallorquí Juan March va pagar un milió de lires a Mussolini per l'enviament dels primers avions i cinc milions per la conquesta de Mallorca, que també es va sufragar amb l'or de la seu del Banc d'Espanya a l'illa. Una investigació de la revista *Sàpiens* ha descobert

que la República Italiana, proclamada el 1946, va continuar cobrint el deute contret durant l'etapa feixista a Franco, almenys fins l'any 1954. La factura de la intervenció militar italiana es va valorar en 8.300 milions de lires, que l'Espanya franquista havia de fer arribar entre el 1942 i el 1967. Es calcula que, finalment, es van pagar prop de 5.000 milions.

> Les fantasies imperials del 'Duce'

L'Estat espanyol era una peça important dins la fantasia de Mussolini de fer reviure l'Imperi Romà i convertir el Mediterrani en un *mare nostrum* italià. El dictador va conspirar contra la II República finançant els sectors carlins, alfonsins i falangistes, desitjós d'establir un Estat satèl·lit a Espanya que l'ajudés a consolidar la seva hegemonia a la zona. La principal ambició era controlar les Balears, base

estratègica de cara a un eventual enfrontament amb França. Mussolini desitjava una guerra ràpida perquè volia evitar complicacions diplomàtiques amb la Gran Bretanya i França. Però, davant la lentitud de l'avenç de Franco -que volia allargar la guerra per poder exterminar minuciosament els sectors simpatitzants de la República- i l'arribada d'ajuda soviètica, el dictador italià es va veure obligat a enviar cada cop més

material i soldats per garantir la victòria del seu aliat. La Guerra Civil portarà a la consolidació de l'eix germano-italià, amb la signatura del Pacte d'Acer el maig de 1939. L'expansionisme militar del Duce -des d'Etiòpia (1935) a Albània (1939)- i la posterior entrada a la Segona Guerra Mundial acabaran en una dura desfeta i ell mateix serà afusellat i penjat de cap per avall a la Piazza Loreto de Milà, el 21 d'abril de 1945.

Objectiu: la població civil

La ciutat de Barcelona comparteix amb Gernika el trist honor d'haver estat víctima dels primers bombardejos per saturació de la història. L'ús intensiu de l'aviació per atacar la població no combatent a la rereguarda era una tècnica "innovadora" que els nazis i els feixistes italians van assajar a la Guerra Civil i que després va ser aplicada pels dos bàndols de la Segona Guerra Mundial. L'Aviazione Legionaria, amb base a Son Bonet (Mallorca), va llençar un milió de quilos d'explosius sobre Barcelona entre el 13 de febrer de 1937 i el 25 de febrer de 1939. Segons el meticulós estudi de Josep Maria Solé i Joan Villaroya titulat *Catalunya sota les bombes*, els bombardejos sobre la ciutat van matar 2.428 persones, en van ferir 7.000 i van destruir 1.808 edificis.

“Els avions volaven baix i metrallaven tothom qui es movia”

La Barceloneta va ser un dels barris que van patir més els atacs aeris. El port, les instal·lacions industrials de La Maquinista i el nus ferroviari de l'Estació de França eren objectius prioritaris dels bombardejos. Anna Raya, que llavors tenia vuit anys, fa memòria: “Era a l'escola quan vaig tenir la impressió que tot ens queia a sobre. Hi havia fum, crits i moltes persones mortes. Va entrar un soldat, em va agafar i em va enfilar a un camió ple de gent morta i ferida. Jo tenia un tros de metralla clavat al cap. Ens van baixar al dispensari; el terra estava ple de sang que baixava per la vorera fins arribar a la claveguera. Espantada, vaig arrencar a córrer cap a casa”. La mare d'Anna Raya havia vist com queien les bombes sobre el col·legi des del balcó. “Tota la meua classe, inclòs el professor, va morir durant el bombardeig; al barri, van atacar

Ana Raya i Alfons Cánovas, supervivents dels bombardejos al barri barceloní de la Barceloneta

cinc o sis escoles”, explica Anna, que també recorda: “Vèiem venir els avions, que volaven baix, i ens tiràvem a terra: metrallaven tothom qui es movia”.

A Catalunya, 143 poblacions van ser atacades; van patir especialment l'àrea de Barcelona, l'Empordà, el camp de Tarragona i Lleida. A Granollers, el 31 de maig del 38, dia de mercat, 224 persones van morir en pocs minuts arran d'un atac directe de l'aviació italiana. El 2 de novembre del 37, el bombardeig d'una escola de Lleida en va matar 50. Durant els últims dies de la guerra, l'Aviazione Legionaria va arribar a massacrar les columnes de persones refugiades -moltes d'elles dones i mainada- que fugien cap a la frontera francesa. D'altra banda, la societat civil catalana va reaccionar amb una energia que Winston Churchill va citar per donar ànims al poble britànic davant les bombes nazis. En pocs mesos, es van construir prop

de 2.000 refugis antiaeris -1.300 a Barcelona-, en la majoria dels casos de forma autogestionada i fruit de la iniciativa del teixit associatiu local. L'agost del 37, la Generalitat va crear la Junta de Defensa Passiva. Actualment, alguns dels refugis estan oberts al públic, com el de la plaça del Diamant a Gràcia i el de la placeta Macià a Sant Adrià de Besòs.

Els bombardejos horripiten el món

Els bombardejos del 16 al 18 de març de 1938, els més destructius de tota la guerra, van commocionar l'opinió pública mundial. L'ambaixador nord-americà Claude Bowers escrivia: “Les bombes no perseguien cap objectiu militar, eren llençades deliberadament sobre el centre de la ciutat, a la part més concorreguda i habitada, on la gent estava menjant, passejant i descansant al llit”. El comte Ciano, ministre d'Exteriors de Mussolini, explica a les

seves memòries que els bombardejos van ser ordenats directament pel dictador, que es va congratular amb la massacre tot afirmant: “Estic content que els italians aconseguixin provocar horror amb la seva agressivitat”. El general Francesco Pricolo, que comandava els esquadrans de bombarders, definia la seva estratègia a la perfecció: “Hem de crear una sensació de terror immediat sobre la població enemiga, destruir continuadament la ciutat, els centres urbans i totes les fonts de vida, sotmetre'ls a un malson del qual no puguin despertar”.

Franco i Mussolini

Els historiadors coincideixen a afirmar que l'ajuda militar de Mussolini va ser decisiva per la victòria de Franco. La Itàlia feixista va ser, amb gran diferència, el país estranger que es va implicar més a la guerra. Mussolini va enviar al bàndol nacional, entre d'altres, 80.000 militars, 240.000 fusells,

3.436 tancs i 763 avions. Els seus voluntaris, però, constituïen una tropa indisciplinada i desmotivada; el 25% tenien antecedents penals. Segons relatava el *Manchester Guardian*: “Els italians no desitgen anar a lluitar a Espanya per motius sentimentals, sinó animats per la paga que se'ls ofereix”.

Poc després de l'aixecament militar, el 29 de juliol de 1936, Mussolini va enviar els primers dotze bombarders al Marroc per cobrir el trasllat de l'exèrcit africà de Franco a la península. Tot i que van ser repintats per dissimular-ne l'origen, tres dels aparells es van estavejar, un d'ells a França, i l'endemà tota la premsa europea es va fer ressò de l'operació. A finals d'agost, l'aviació i els Camises Negres -militians feixistes- italians van arribar a Mallorca i van impedir la reconquesta republicana de l'illa. El sanguinari comte Rossi va prendre el comandament de la Falange a l'illa i

L'ajuda de la Itàlia feixista va ser decisiva per la victòria de Franco

va iniciar una campanya de represió que va deixar més de 500 morts. La primera gran intervenció del contingent italià va ser a la presa de Màlaga, on va col·laborar amb la neteja posterior i va metrallar la població que en fugia. El febrer del 37, les tropes de Mussolini es van constituir en el Corpo di Truppe Volontarie (CTV), que va patir una derrota important a la batalla de Guadalajara davant la XII Brigada Internacional, on combatien molts italians antifeixistes. Posteriorment, el CTV va participar a la conquesta de Santander, la batalla de l'Ebre i la invasió de Catalunya. D'altra banda, durant tota la guerra, els submarins italians van atacar els vaixells que portaven subministraments a la República i van cometre accions de pirateria contra naus de països neutrals.

> Voluntaris antifeixistes

Prop de 5.000 voluntaris antifeixistes italians van lluitar al bàndol republicà. La majoria, prop de 3.500, es van adherir a les Brigades Internacionals, organitzades per la Internacional Comunista. La Brigada Garibaldi va participar als combats per la defensa de Madrid i a la batalla de l'Ebre i va infringir una derrota flagrant a les tropes enviades per Mussolini a la batalla de Guadalajara. Va ser una fita important per la dissidència antifeixista a Itàlia,

país que ja portava més de quinze anys sota la bota del Duce. Però si el primer contingent de brigadistes no va arribar fins el mes d'octubre de 1936, el 17 d'agost ja van marxar al front els primers militians de la Colonna Italiana, integrada a la Columna Ascaso. Com explica l'historiador Flavio Guidi, aproximadament 800 italians es van allistar a les milícies llibertàries i pòumistes. Entre ells, destaca l'anarquista Camillo Berneri, organitzador del Gruppo Guerra di

Classe. El col·lectiu editava un setmanari, finançat per la CNT, que criticava obertament els processos de Moscou i la deriva estalinista dels comandaments republicans. El 5 de maig del 37, dos dies després de l'assalt a la Telefónica, Berneri i Francesco Barbieri, conegut com *el Durruti italià*, van ser detinguts per onze militants de la UGT i un agent de policia. Poc després, el cadàver de Berneri va aparèixer a la Rambla i el cos de Barbieri a la plaça de Sant Jaume.

L'ajuda de Mussolini a Franco

80.000
MILITARS

240.000
FUSELLS

3.436
TANCs

763
AVIONS

Les víctimes dels bombardejos

2.428
BARCELONA

4.736
CATALUNYA

70%
DE LES MORTS CIVILS
PER ATACS AERIS
A L'ESTAT VAN
SER CATALANES

, impressions

Albert Sánchez · Militant de l'Assemblea de Joves del Priorat i de la COS
opinio@setmanaridirecta.info

La Caixa i la pobresa

La Marató, fins ara, havia servit per recollir diners per a la investigació en malalties diverses que necessitaven fons, a més de fer pedagogia i difusió sobre les persones amb aquella malaltia, conseqüències socials, econòmiques, etc. I, de rebot, organitzar actes a un munt de pobles en solidaritat.

Doncs bé, TV3 va decidir fer una marató "extra" contra la pobresa. La primera consideració és relativa als objectius d'aquesta: una marató contra la pobresa no necessita gaire investigació, fa més d'un segle que sabem qui genera la pobresa i, sobretot, qui la necessita. Sense pobresa la gent no necessitaria crèdits, ETT, feines explotadores o contractes en negre, entre d'altres. Per tant, la pobresa no és "un accident", una malaltia estranya, o quelcom que necessiti investigació, la pobresa existeix perquè sense ella no hi hauria una minoria radical que s'enriqueix a costa seva. Si vuit hores de treball suposen un benefici de 100 euros i naltros en necessitem cinc per viure, en rebrem 10. Si en necessitem 20 per viure (és a dir, si no fóssim tan pobres) ens en pagarien 30, és a dir, la persona que ens contracta guanyaria menys diners amb naltros. La pobresa interessa, no en el seu extrem, ja que ningú podria consumir, però sí en un terme entremig, controlada, com l'atur.

Si hi hagués un institut contra la pobresa (que, de fet, hauria de ser contra la riquesa) explicaria que l'ideal seria que l'habitatge fos gratuït, o molt més barat. Sens dubte, a La Caixa no li interessa que

la gent no demani crèdits, ja que viu dels crèdits, de la manca de recursos de la gent.

Un segon punt polèmic: La Caixa és una de les patrocinadores de La Marató contra la pobresa. Una de les entitats encarregades de desnonar gent de les seves cases resulta que està contra la pobresa! Aquesta xusma és la representant de la solidaritat? Aquesta merda de gegant expropiador sàdic penseu que vol acabar amb la pobresa? La pobresa els interessa. A més, saben que si no fossin solvents, l'estat els rescataria. Tot i això, sembla que no en tenien prou, i van ser de les entitats que va estafar la gent amb

Una de les entitats encarregades de desnonar gent de les seves cases resulta que està contra la pobresax

les preferents, venent-los productes sense explicar pràcticament de què constaven i provocant que molta gent, la majoria gent gran, no pugui accedir als seus estalvis de tota la vida. Negoci rodó i, a més, TV3 els fa una campanya de propaganda.

Com a afegit, s'ha de dir que, en el marc d'unes accions reivindicatives davant de La Caixa, aquesta solidària entitat va recordar a TV3, a tall d'amenaça, que n'aportaven molts diners i que no els agradaria gaire que es donés cobertura mediàtica a qui estava en contra d'aquesta altruista entitat

Per acabar, analitzem la funció de l'administració capitalista en tot plegat. El deute estatal total era del 366% del PIB, del qual només un 66% era públic i un 300% privat i per justificar l'estratègia neoliberal de les retallades i desmantellament dels serveis socials van començar a

transferir deute privat i convertir-lo en deute públic. Així, van solucionar els problemes de la banca i van deixar l'estat amb problemes. És a dir, no tenim diners per a "obra social" o per pisos de protecció oficial o per menjadors públics decentes o per educació i sanitat

gratuites i universals, perquè les empreses han fet malament la seva feina i entre totes i tots ho hem pagat. Si valtros feu malament la feina, gràcies a la reforma laboral us fotran al carrer, i quan tingueu deute i no el podeu pagar, les entitats no dubtaran en desnonar-vos de casa vostra, mentre no hi hagi resistència popular.

Per tant si volem acabar realment amb la pobresa el que hem de fer és no permetre que aquest espectacle televisiu i mediàtic netegi la imatge de La Caixa. Si volem acabar amb la pobresa no podem permetre que se segueixin privatitzant beneficis i socialitzant pèrdues i que les pèrdues, provocades per la minoria social d'empresaris i banquers, els polítics les converteixin en sacrificis per a la majoria de la classe treballadora.

Si volem acabar amb la pobresa hem d'acabar amb les desigualtats, hem d'acabar amb el sistema de classes, hem d'evolucionar. Ja vam passar de la societat medieval a la societat de classes però no n'hi ha prou, si analitzem la història hem de veure que les societats canvien, i el model de societat de classes capitalista està caducat, ha d'avançar a un estat realment democràtic.

La culpa no només la tenen bancs, empresaris, banquers, etc., són els antics nobles i reis. Fa temps, el que van fer els burgesos va ser avançar en les formes socials, polítiques i econòmiques amb la revolució burgesa. Ara aquesta revolució ja ha quedat antiquada, i està generant les desigualtats que volia prevenir. "Els banquers a la presó", no són la solució, la solució és la revolució. La de la meua classe, la socialista.

Alexander Appel Puente
opinio@setmanaridirecta.info

Solidaritat arreu dels Països Catalans: la nostra millor arma

Les darreres nits han estat, si més no, atrafegades i tedioses. Incertesa, rumors i girs sobtats de tot plegat: l'Andreu de Tortosa, en presó preventiva sense fiança, en Rubén de Can Vies acaba de sortir en llibertat després de 10 dies a la presó. A la Laura de la CGT li podrien demanar fins a 36 anys de presó per cremar una falla davant del casino financer de la Borsa de Barcelona.

La llista de detinguts i multats s'allarga arreu, ja sigui per defensar drets socials durant la darrera vaga del 29 de març, escridassar el

dèspota que enfonsa les Illes, els illencs i la seva (nostra) llengua; o bé per sumar-se als milers d'estudiants que prengueren els carrers de la ciutat del Túria durant la Primavera Valenciana en defensa d'un ensenyament digne, públic i de qualitat.

És innegable, un pes d'impotència se't carrega sobtadament a les espatlles observant el panorama, la sensació d'haver estat ultratjats i la ràbia davant el silenci apàtic del telenotícies vespre, on tots aquells que eren, són o es trobaran sols enmig de l'angoixant estretor d'una

Les concentracions solidàries s'escampen per ciutats, pobles i barris d'arreu

cel·la, no són més que un número anecdòtic comentat de passada, i encara gràcies.

Saben que estem avançant, i cada dia s'aguditzen més les seves contradiccions. L'espectacle mediàtic, buit de legitimitat legal, que

signifiquen l'emprisonament dels nostres dos companys i la esperpèntica condemna amb què s'amenaça la Laura, no deixa de ser això: un muntatge amb ànims d'impressionar el personal, d'escarni públic i de marcar caps de turc a mode d'avís per una rosa de foc que torna a encendre's i escampa el polvorí arreu on hi quedi consciència per resistir i poder popular per construir.

El crit que seguí tot plegat fou clar i unànime: "Hem perdut la por!" i, un cop presa l'embranchida, no quedà espai per a retrocedir; la

seva repressió, més que tallar-nos-les, ens dona ales, eines, motius i discurs renovat per confrontar-los.

Les concentracions solidàries i condemnes públiques s'escampen per ciutats, pobles i barris i l'optimisme -sempre entès com quelcom revolucionari a l'hora de parlar de voluntat- es contagia sense aturador. Les nits són nostres i les parets ja demanen la llibertat dels detinguts i la recuperació dels nostres drets com a persones, poble i classe. Perquè mentre ens quedi dignitat, no hi haurà futur si no és de lluita: resistim!

Elisabet Puigdollers Mas · Politòloga
opinio@setmanaridirecta.info

Alter/Homo

CONTRA

És el mateix ser un home que una dona feminista? Tot i haver-se abandonat la idea que la lluita feminista és la lluita de només les dones i que, per tant, cal que els homes també hi participin, s'ha mantingut la idea que la lluita feminista és la que defensa les causes de les dones. D'aquesta manera,

Per posar fi a un món masculí no n'hi ha prou amb canviar-ne les estructures sinó que també cal canviar-ne la identitat patriarcal

homes i dones, conjuntament, lluitem pel dret a l'avortament, pel repartiment igualitari del treball productiu (inclòs el reproductiu), per la fi de la violència de gènere, etc. Així doncs, trobem molts homes

que treballen colze a colze amb les dones per la fi del patriarcat; no per un activisme encapsulat en lemes buits, sinó per la plena convicció que el patriarcat afecta totes les persones. Però com és aquesta lluita?

De moment, estem duent a terme el que Simone de Beauvoir ens demanava des del *Segon sexe*. Explicava com s'esdevé dona en un món creat per homes, on ells són, i elles s'esdevenen dins d'aquest món que no els pertany. D'aquesta manera, les dones es converteixen en les *altres*, no subjectes, presones d'una realitat que no han decidit ni creat. Aquesta reflexió la porta a defensar que la dona ha de reivindicar-se com a subjecte i ha de crear el seu món. I això és el que portem anys intentant dur a terme. Segons Simone, podem cercar certa llibertat dins del món dels homes i simplement maquillar l'opressió, o crear col·lectivament una realitat pròpia nova. En el que no cau l'autora és que no n'hi ha prou amb què un 50% es reivindicui si l'altre que és qui té el poder, no està dispo-

sat a acceptar els canvis. Això condueix indubtablement a assolir petites fites que no són, ni de lluny, esquerdes en el sistema patriarcal. Tot i així, considero que tampoc n'hi ha prou amb què hi hagi homes en aquesta lluita, és indiferent el sexe de qui lluita. Del que es tracta és de crear una realitat nova igualitària col·lectivament. Per tant, l'abolició del patriarcat passa per posar fi a un món masculí i això vol dir que no n'hi ha prou amb canviar-ne les estructures sinó que també cal canviar-ne la identitat patriarcal; la femenina, però també la masculina. Posar-se la samarreta lila o enganxar cartells pel 8 de març no és més que col·laborar superficialment perquè les dones puguem sobreviure dins del sistema masculí. Així doncs, una persona feminista ha de ser aquella que fa un exercici tant individual però sobretot col·lectiu d'analitzar les pròpies conductes i actituds patriarcal. Si creiem en la revolució feminista, no té cap sentit considerar suficients un grapat de reformes,

imprescindibles això segur, o que només les dones s'alliberin del patriarcat, idea que deriva de considerar neutral tot allò masculí. Cal un canvi profund i radical de tota la població. D'aquesta manera,

No té cap sentit considerar suficients un grapat de reformes, imprescindibles això segur, o que només les dones s'alliberin del patriarcat,

des d'aquí convido tothom qui es consideri feminista a analitzar les seves actituds derivades d'una masculinitat o feminitat construïda, tant en la pròpia intimitat, com en les relacions amistoses, amoroses i fins a tota la societat. O és que allò personal no és polític?

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Crisi, corrupció i mentides

Josep M Loste i Romero, Portbou

En aquests moments es pot dir que ens trobem en el rovell de l'ou de la crisi. Hores d'ara, patim els efectes perversos d'una situació que es va covar amb l'anomenada "bombolla immobiliària" de finals del segle XX. De fet, una munió d'autors, economistes periodistes o, simplement, articulistes, ens estan dient en les seves anàlisis, per activa i per passiva, que això no és una crisi sinó que és una monumental estafa.

Ara i aquí, aquesta macrocrisi és, sobretot, una crisi europea que afecta, d'una forma molt contundent el sud del vell continent. Fins i tot, si apurem més a l'Estat espanyol, aquesta crisi té unes causes molt concretes: la bombolla immobiliària i el sistema financer. Un altre punt que ha fet esclatar la indignació de la població en relació a aquesta crisi tan bestial ha estat que s'ha mentit molt des del món polític i, sobretot, des del món econòmic i financer per explicar les causes de la crisi.

Si, com hem dit, més que una crisi patim una estafa, també es pot dir que el mètode que s'ha utilitzat per explicar i, fins i tot, per propagar aquesta crisi, ha estat el de les mentides canalles.

D'aquesta manera, des de les participacions preferents de les entitats bancàries, passant pels desnonaments hipotecaris (sense voler acceptar la dació en pagament) fins a la manca de crèdit per als anomenats emprenedors (petita i mitjana empresa), provoca una atmosfera de crispació popular molt intensa, que sembla no tenir límit.

Tots som Mare Nostrum

Carles Vela, Barcelona

Ara fa 32 anys naixia a Horta, Barcelona, una escola pública de barri, feta pel barri. I han estat anys en què mestres, pares i alumnes ho hem donat tot per esdevenir un centre de referència.

No ho creureu, però la recompensa de l'administració a tots aquests esforços és aprofitar la primera oportunitat per carregar-se discretament una de les dues línies que tant havia costat aconseguir. Ofegar-la a poc a poc per canviar el mapa escolar a gust, sense trasbalsos.

Molts pensareu que és una de moltes retallades que tots hem de patir. Pitjor, és una decisió arbitrària i maquiavèlica, sense justificació en la demanda, que intenten amagar.

Res no es construeix ni destrueix per art de màgia, sempre hi ha uns responsables. Uns responsables de crear projectes, escoles, país... i uns altres (irresponsables) responsables d'ensorrar-ho tot.

Sra. consellera, apunti's a l'opció encertada: doni suport una escola de barri, innovadora, pública i catalana. Ajudi'ns a construir país: Tots som el Mare Nostrum!

. EDITORIAL

Que prenguin til·la

“Se sabrà tot”, titulava Xavier Bosch. I el veterà Josep Maria Espinàs esclaria, arran del tancament d'*Egunkaria*, que “diari ve de dia”. D'encendre llums. De fer llum. Resta clar que els gestors de la foscor mai no ho suporten. A col·lació, les dues cites arran de la doble querella, vergonyant i kafkiana, interposada pel convergent Xavier Crespo i el gestor Josep Maria Via contra els editors de la publicació local *Cafè amb llet*, la revista que ha destapat la corrupció i el nepotisme que amenaça la sanitat pública catalana, un servei públic convertit en negoci privat des de fa anys. Una podridura neoliberal a l'engròs i al detall. Allò que els *media* silencien, allò que els polítics sempre neguen, allò que cap institució democràtica no ha sabut detectar a temps, només surt a la llum gràcies a la tasca impaga-

ble, de formigueta, de dos activistes de base en defensa de la sanitat pública. David contra un Goliat que amenaça, un cop més, amb la llei del silenci i l'artilleria de la mordassa. Si el consell d'administració d'aquest país, que és CiU, no vol café amb llet, que vagin comprant dos termos. Si el futur ha de ser necessàriament diferent, aviat caldrà rendir comptes i exigir, no només que deixin de guanyar, sinó que tornin tot el robat i que s'acabi la impunitat. Un avís, que no és cap amenaça: que vagin preparant la cartera. Més aviat que tard, aquest poble exigirà que es retorni fins l'últim euro espoliat, extorquït, espremut a costa de la salut de totes. I aleshores, quan la por canvi de bàndol, no valdran querelles, només tornar el robat. Aleshores també, nosaltres seguirem prenent café amb llet. I ells, ells til·la.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Feliç el poble...

Oriol Andrés
directa@setmanaridirecta.info

“*F*elice il popolo che non ha bisogno di eroi”. Així resa una pintada a un mur del petit poble d'Orgòsola, a Sardenya. Acompanya la inscripció, el dibuix d'un vell. Un vell partisà, tot i que vesteix com un mariner. Té una llarga i poblada barba blanca rinxolada i una medalla al pit. No somriu, però tampoc està seriós. Està assegut, recolzat en un bastó amb les dues mans entrecruades, i mira cap a l'horitzó. Probablement, cap al mar, cap al Mediterrani, que ha vist tantes guerres, revolucions i morts. “Feliç el poble que no necessita herois”, pensa el vell. Herois com ell, un jove pescador que es va veure atrapat per la guerra. Va

decidir lluitar. Per combatre el feixisme que llavors s'expandia per Europa. Va matar i veure morir per uns ideals de llibertat i justícia social. I pensa que ells van vèncer, o almenys així els ho va semblar. Perquè aquella llarga guerra, que gairebé se l'emporta i li va valdre aquella petita medalla, va servir per instaurar un ordre socialment més just. Un benestar que no feia menys rics els rics, però sí que oferia una vida millor als pobres. I pensa que van ser durs, però també esperançadors, els anys posteriors. I ara, assegut sobre el banc de pedra, mira cap al mar, pensa en el seu país i no entén res. I reflexiona que potser no va saber transmetre als seus fills la seva lluita i, sobretot, els motius: que no hi ha res que estigui guanyant per sempre i que cada pam de

terra es va haver de lluitar. I que calia estar alerta. No eren només historietes de batalles. Però, al seu fill, tot això no li interessava, menys al seu nét. Sí, ara estan preocupats, però sense entendre que les seves dificultats són col·lectives. Mira cap a l'horitzó buscant la terra a l'altra banda i pensa que, potser, tot està perdut. Ha tornat l'antic ordre que potser -descobreix ara- no va marxar mai. L'enemic ha estat més llest, els ha enganyat amb somnis de grandesa immediata, fins i tot a antics companys d'armes. Ja no és temps d'herois com nosaltres, es diu. Però calen herois, murmura, centenars de milers que defensin cada posició, cada barri, cada casa... I com en seria, de feliç, un poble que entengués el significat de la frase. Feliç el poble que no necessita herois.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, continuem treballant, com sempre, en diversos aspectes a part de la publicació setmanal de la DIRECTA en paper i l'actualització diària de la web. Hem fet una enquesta interna que estan responnent les 190 persones que formem el col·lectiu per conèixer i millorar la nostra organització. Estem preparant un taller de metodologia assembleària i eines de treball virtual. Estem ajustant la pàgina web, el programador (gràcies Julià, t'adorem) té una llista de tasques inacabable. La gent de difusió està treballant en la creació d'un grup de dissenyadores que ens ajudi en la promoció del projecte. I, finalment, totes les seccions del setmanari, juntament amb un altre grup de disseny, estan estudiant els canvis a fer en la nova DIRECTA que presentarem, si tot va bé, a finals d'any. D'altra banda, donem la benvinguda de nou al nostre company de redacció Rodrigo Lanza, qui finalment no ha perdut el tercer grau penitenciari. També una forta abraçada a Rubén, vaguista del 29M que ha quedat en llibertat. Ànims Andreu! Ja queda poc. Fins la setmana que ve, salut!

. FE D'ERRADES

— A l'edició 276, vam cometre un error a l'hora de subtítular el titular principal de portada. Vam dir: “Un estudi del CSIC troba nivells de glifossat que doblen els límits fixats per la directiva europea en un 41% de les 140 mostres d'aqüífers analitzades”. Hauríem d'haver subtítulat: “Un estudi del CSIC troba glifossat al 41% d'aqüífers analitzats. En alguns casos, els nivells superen 25 cops els màxims permesos per la directiva europea”.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

KOMICKAOS

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego nm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

• Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
• RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
• NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
• Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

• Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – edicio@setmanaridirecta.info – video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info – il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galf i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 12

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Els mossos s'infiltra als campus universitaris | PÀG. 9

Els partits polítics i els diners de la cooperació | PÀG. 10

Nou decret sobre l'exportació d'armament | PÀG. 11

Una incineradora encoberta a Uniland Monjos | PÀG. 12

BARCELONÈS · A SANTA COLOMA DE GRAMENET LA LÍNIA PASSARIA A MENYS DE 150 METRES D'ALGUNS HABITATGES

La MAT arriba a l'Àrea Metropolitana de Barcelona amb una forta oposició

Diverses entitats rebutgen el projecte i l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet promou una campanya per demanar a Red Eléctrica Española que estudiï el soterrament de la línia

Directa Barcelonès Nord
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

L'equip de govern de l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet (PSC, CiU, ICV-EUiA) va fer pública, el dimecres 6 de juny, a través d'una roda de premsa, l'existència d'un projecte de construcció d'una subestació i una línia de molt alta tensió (MAT) al municipi. El projecte afecta directament les poblacions de Sentmenat, Castellar del Vallès i Santa Coloma de Gramenet. Tanmateix, segons els plànols als quals ha tingut accés la DIRECTA, un cop arribada a la població de La Llagosta, la línia entraria

Red Eléctrica Española projecta una subestació elèctrica de molt alta tensió a la Font de l'Alzina

El projecte afecta les poblacions de Sentmenat, Castellar del Vallès i Santa Coloma de Gramenet

al Parc de la Serralada de Marina pels municipis de Sant Fost de Campsentelles, Badalona i Santa Coloma de Gramenet, on hi hauria la subestació elèctrica, planejada en un espai catalogat com a espai verd protegit. Sortint de Sentmenat, el projecte enllaçaria amb la línia projectada des de l'Estat francès i que va rebre l'oposició de diversos municipis, així com de la Plataforma No a la MAT. El posicionament de l'equip de govern municipal és l'oposició al traçat aeri actual i la defensa del soterrament de les línies elèctri-

ques, que passarien pels barris de Can Franquesa i Oliveres. L'alcaldessa, Núria Parlón, va exposar: "Entenem que la infraestructura és necessària per la ciutat i per al conjunt de l'Àrea Metropolitana, però no pot entrar en contradicció amb l'interès general de la ciutat", en el sentit que la línia passaria a menys de 150 metres d'alguns habitatges.

La cronologia del projecte

Segons dades publicades al Butlletí Oficial de l'Estat (BOE), el projecte elaborat per Red Eléctrica Española (REE) es va presentar el novembre de 2005 i se'n va fer l'anunci públic el 24 de maig de 2006. Dos anys més tard, el 30 de maig de 2008, el consell de ministres espanyol -govern del PSOE- va acordar l'ampliació de la instal·lació al docu-

ment *Planificació dels Sectors d'Electricitat i Gas 2008-2016*. A partir d'aquest moment, segons va afirmar l'Ajuntament a la roda de premsa, es van anar presentant diferents al·legacions. Ja el 2011, el 27 de juliol, es va autoritzar REE a modificar les línies. Però el moment clau va arribar el 18 de novembre de 2011, quan el consell de ministres -govern del PP- va acordar la utilitat pública del projecte i en va autoritzar l'execució. L'acord es va publicar al BOE el 15 de febrer i les notificacions van arribar a l'Ajuntament gairebé dos mesos després, els dies 4 i 5 d'abril, la primera per l'execució de la modificació de les línies i la segona per la subestació. El 4 de juny, un dia abans que s'acabessin els dos mesos de termini, l'Ajuntament va presentar un recurs al Tribunal Suprem.

Mobilització ciutadana i institucional

Just el dia després de l'anunci del recurs presentat per l'equip de govern, es va convocar una reunió amb entitats del Districte III afectades pel pas de la MAT. L'Ajuntament ha promogut una campanya que recull adhesions per demanar a Red Eléctrica Española que aturi els projectes previstos i que estudiï alternatives al pas de la MAT per la ciutat, com ara el soterrament.

Per altra banda, alguns grups de l'oposició al consistori -Gent de Gramenet (GG) i PP- han criticat la manca d'informació prèvia sobre el projecte i les accions a emprendre per tal d'haver pogut fer un front comú. El col·lectiu Gent de Gramenet ja ha anunciat

la seva oposició frontal a la MAT, "ja sigui aèria o soterrada". Les declaracions d'un dels seus portaveus, Jordi Pastor (GG), deixen clar el seu posicionament: "Ens hi oposem frontalment perquè és un projecte fet d'esquenes a la ciutat i ens qüestionem la necessitat d'aquesta infraestructura que només beneficia les grans empreses elèctriques".

En aquest sentit, la Plataforma per a la Defensa de la Serra de Marina i Can Zam ha convocat una assemblea informativa el dijous 14 de juny per exposar la informació que es té a l'abast i promoure, si s'escau, accions i mobilitzacions des de la base de la societat civil, amb la idea d'estendre la lluita a les poblacions afectades.

FEL

ANDREU FERNÁNDEZ

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS · L'ESTUDIANTAT PAGARÀ UNA MITJANA DE 1.700 EUROS TOT I QUE JA FINANÇA EL 20% DEL COST

La universitat pública dels Països Catalans serà la quarta més cara d'Europa

Javier Borràs
redaccio@setmanaridirecta.info

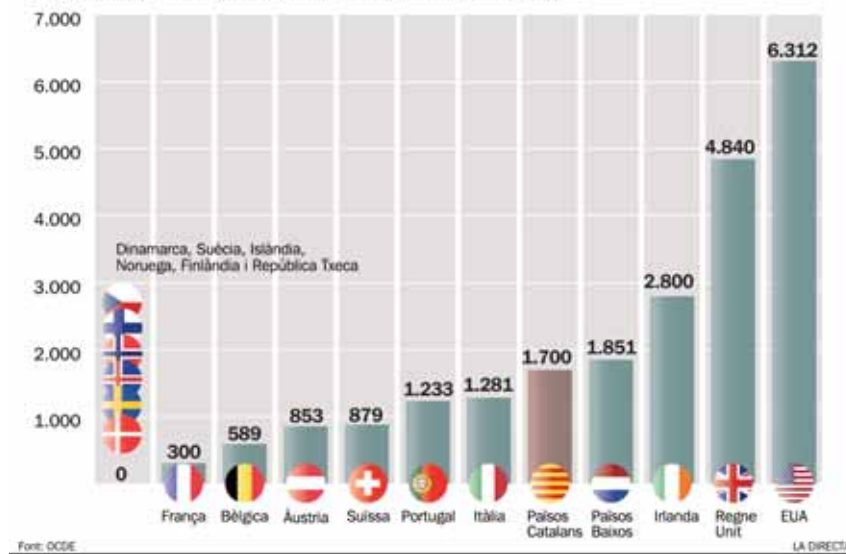
Entre a Suècia, Finlàndia o la República Txeca els estudis universitaris són gratuïts, l'augment del 66% del preu de les taxes universitàries a l'Estat espanyol farà que aquests estudis se situïn entre els més cars de tota Europa. Concretament, amb la nova pujada de taxes, l'estudiantat dels Països Catalans pagarà una mitjana de 1.700 euros, xifra que el col·loca en el quart lloc dels que paguen més a escala europea. Aquestes són algunes de les conclusions que es poden extreure de l'informe *Quant paga l'estudiant?*, redactat per l'Observatori del Sistema Universitari (OSU) i on expertes de diferents tendències s'han reunit per clarificar un tema que es troba al centre del debat públic.

L'estudiantat de l'Estat espanyol paga un 20% del cost dels seus estudis universitaris i no un 15% com diu l'administració

"El sistema universitari és un tema molt important per a la societat, però les dades que hi ha són molt opaques i difuses", explica João França, un dels redactors de l'informe. Els membres de l'OSU tenien un objectiu clar: "Extreure

Preu mitjà dels estudis universitaris 2012-2013

El preu indicat als Països Catalans incorpora l'augment del 66% previst

dades i conclusions rigoroses per poder generar un debat basat en uns bons fonaments, intentar clarificar el tema". Un dels aspectes que s'ha destacat més d'aquest informe és el fet que l'estudiantat de l'Estat espanyol paga un 20% del cost dels seus estudis universitaris i no un 15% com diu l'administració central. La importància d'aquest factor és que el govern espanyol ha justificat l'augment del 66% del preu de les taxes universitàries aduint que l'estudiant passarà de pagar el 15% del preu total dels estudis al 25% del preu (com a màxim). Els redactors de

l'informe desmenteixen aquesta dada i diuen que l'estudiant ja paga un 20% del preu dels estudis. Per tant, si l'augment de taxes que ha fet l'Estat espanyol s'hagués basat en dades rigoroses i reals (és a dir, passant de pagar el 20% del cost total al 25%), l'augment del preu de les taxes hauria estat del 25%, cosa que faria que, el curs vinent, el preu mitjà de la carrera ascendís a 1.281 euros de mitjana i no a 1.700 euros com succeeix amb l'augment del 66%. Comapunten els membres de l'OSU, el mateix decret llei on s'anuncia la pujada de taxes reconeix que calcular els

"costos de prestació i servei" és una tasca que té unes dificultats elevades i difícils de copsar de manera objectiva.

L'estudi també afirma que els diferents models de finançament de la universitat no estan basats en el nivell de riquesa dels estats o en el seu nivell demogràfic, sinó que són fruit d'una elecció política i social. Com a exemple, es poden observar els casos extrems de la República Txeca, on la universitat és gratuïta, i el cas espanyol està tendint a un model on l'estudiant haurà de pagar el màxim percentatge del preu total dels estudis universitaris. Els països basats en aquest criteri solen tenir un ventall de beques ampli i quantios, però, segons l'OCDE, l'Estat espanyol és un dels països que registra un nombre de beques per habitant més baix de tot el món.

Preus a les comunitats autònomes
Els redactors de l'informe expliquen que l'Estat espanyol és l'encarregat d'establir un marc que exerceixi de límit entre els preus mínims i màxims que pot pagar l'estudiant (amb el nou decret llei, el marc és entre el 15 i el 25% del cost dels estudis). Les comunitats autònomes són les encarregades de fixar el preu concret dins els llindars d'aquest marc. L'informe apunta que, en el cas de Catalunya, es tendiran a fixar els preus més alts possibles, cosa que es pot deduir de la política de retallades que està duent a terme CIU i per les declaracions fetes per diferents membres del govern de la Generalitat catalana. En el cas del País Valencià i de les Illes Balears no s'augura un futur diferent, amb dos governs del Partit Popular.

L'Estat espanyol és un dels països que registra un nombre de beques per habitant més baix de tot el món

L'Observatori del Sistema Universitari afirma que estudiar un grau concret a una determinada comunitat autònoma pot ser un 95% més car que estudiar el mateix grau en una comunitat diferent. En el cas dels màsters, les diferències de preu poden arribar a un 196% de variació. Això es deu a la manca de criteris objectius de l'administració per fixar els costos i preus dels estudis universitaris.

Les branques universitàries que tenen preus més alts són les científiques, concretament, les relacionades amb les ciències de la salut, mentre que les més baixes són les carreres de humanitats.

> Sis mites del sistema universitari

L'estudiantat de l'Estat espanyol practiquen el parasitisme i triguen més a acabar la universitat.
Un 80% de les alumnes de les universitats estatals acaben a l'edat típica. La mitjana dels països membres de l'OCDE és del 70%.

Ser universitària només costa el preu de la matrícula.

Al preu de la matrícula, s'hi ha de sumar el transport diari, el menjador i, en molts casos, la residència. A l'Estat espanyol, quasi no hi ha ajudes destinades a aquests factors, que corren a compte de la butxaca de l'estudiantat.

Anar a la universitat és una inversió personal.

També és una inversió social, ja que la universitat és clau en la cohesió, el desenvolupament i el progrés social. És un element imprescindible en la innovació i el progrés econòmic, elements que beneficien a tothom.

Penalitzar econòmicament les persones repetidores les farà més responsables.

Hi haurà repetidores que podran pagar-se els estudis, ja que tindran els recursos suficients, i altres que no. Penalitzar econòmicament afecta, sobretot, l'estudiantat amb menys ingressos

L'equitat s'assoleix pagant en funció de la capacitat econòmica.

Un mètode molt més efectiu és mitjançant una reforma del sistema d'impostos, augmentant considerablement la seva progressivitat.

L'augment de preus és inevitable a causa de la crisi econòmica.

La manca de liquiditat de les universitats es deu en gran part a l'incompliment de pagament de les administracions, l'incompliment d'acords universitat-govern i la falta de ingressos dels diferents governs, unes causes amb solucions polítiques molt clares

L'estudiantat ha sortit en diverses ocasions al carrer per oposar-se a l'augment de taxes

ROBERT BONET

CATALUNYA · AGENTS DE LA UNITAT CENTRAL D'INFORMACIÓ EN ORDRE PÚBLIC PERSEGUEIXEN L'ESTUDIANTAT MÉS ACTIU

Documents judicials mostren la infiltració dels Mossos als campus universitaris

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Feria setmanes que es rumorejava, però, de mica en mica, hem pogut sumar indicis i proves que demostren l'existència d'una política d'infiltració als campus universitaris organitzada des de la Direcció General de la Policia. Segons consta a les diligències prèvies 93824/2012 instruïdes als jutjats de Girona, una parella d'agents de paisà de la Unitat Central d'Informació en Ordre Públic -unitat creada el mes de juny de 2011 per ordre de Felip Puig després de les protestes del moviment del 15-M- es van infiltrar a l'interior de la facultat de Lle-

Una parella d'agents de paisà es van infiltrar a la facultat de Lletres de la UdG el 15 de febrer de 2012

tres de la Universitat de Girona el 15 de febrer de 2012. Els agents amb número de placa 9646 i 12912 van simular ser usuaris ordinaris del bar del campus i van seure a la taula situada més a prop d'on es trobaven reunits un grup d'estudiants implicades políticament a les reivindicacions contra les retallades. A l'atestat entregat al jutge, els policies expliquen que l'objectiu de la infiltració era fer el seguiment d'un a-

Intervenció dels antidisturbis dels Mossos d'Esquadra a la Universitat de Girona

lumne que havia participat a les protestes -uns fets que, segons els agents, van ser constitutius de diversos delictes- contra l'acte institucional d'Artur Mas a l'edifici del rectorat el 16 de desembre de 2011. El redactat dels agents, però, parla d'aspectes que no tenen res a veure amb això i entra de ple a fer valoracions més polítiques i personals que no pas policials. En concret, parlen d'un grup de setze estudiants reunides i del fet -als seus ulls rellevant- que un d'ells "va treure uns papers i va començar a apuntar coses que parlaven". Així mateix, continuen

dient que, "de les converses que s'escoltaven estaven organitzant altres actes reivindicatius d'aconteixements propers". Conclouen que "tots els reconeguts es relacionaven cordialment entre ells i interactuaven com persones que es coneixessin amb anterioritat" (les citacions són literals). Aquest document forma part de les diligències d'investigació dels fets succeïts el 16 de desembre a la Universitat de Girona, pels quals han estat processats tres comandaments de la Brigada Mòbil i dos agents i també onze estudiants i una membre del PAS.

El Departament d'Interior vigila l'activitat acadèmica

Però, més enllà de la persecució estudiantil, el conseller Felip Puig també sembla preocupat amb el que s'explica a les aules. Fa unes setmanes, la Direcció General de la Policia va requerir al cap del gabinet de Didac Ramírez, rector de la Universitat de Barcelona, el contingut d'un curs d'extensió universitària titulat *Curs de capacitat en la prevenció i denúncia de la tortura*, que es durà a terme per part de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la UB (OSPDH) a la Facultat de Dret.

Atestat incorporat a les diligències que investiguen els fets del 16 de desembre

Iñaki Rivera, director d'aquest organisme, va remetre el programa al Rectorat amb una nota adjunta on manifestava "el profund malestar per aquesta intrusió policial en una tasca estrictament acadèmica i degudament aprovada després de passar per tots els tràmits". Així mateix, l'OSPDH assegura que té constància de trucades telefòniques i altres tipus d'investigacions similars fetes per comandaments dels Mossos d'Esquadra a la Universitat de Barcelona i la Universitat Autònoma de Barcelona. En aquest sentit, diverses estudiants de la Facultat d'Econòmiques de la UB han denunciat la presència d'agents infiltrats a l'edifici d'aquesta facultat del campus Diagonal, una activitat policial que va ser recriminada pel vicedegà mitjançant una nota dirigida al Departament d'Interior.

CATALUNYA · L'ALTRE DETINGUT RESTA A L'ESPERA DE LA RESOLUCIÓ DEL RECURS CONTRA LA PRESÓ PREVENTIVA

Un vaguista empresonat per la vaga general queda en llibertat amb càrrecs

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El jutjat d'instrucció número 15 de Barcelona ha decretat la posada en llibertat sense fiança per a Rubén M., un dels vaguistes del 29 de març, que ha estat empresonat durant onze dies a Brians I, a Sant Esteve Sesrovires (Baix Llobregat). En un principi, qui va instruir la causa judicial va ser el jutjat d'instrucció 31 -que va rebre l'expedient quan es trobava en funcions de guàrdia- i la seva magistrada titular va ser la responsable de l'in-

grés a presó d'Andreu i Rubén. Després, però, l'expedient va anar a l'oficina de repartiment, motiu pel qual les causes han anat a parar a jutjats diferents. El jutjat d'instrucció 15 ha estudiat l'expedient de Rubén M. i el d'Andreu C. es troba en mans del jutjat d'instrucció 5 de Barcelona. Per raons merament burocràtiques, el recurs contra l'ordre d'empresonament de Rubén M. ha estat el primer que s'ha resolt i fonts judicials aclareixen que no hauria de trigar gaire a resoldre's el recurs contra l'empresonament d'Andreu. Diverses membres del grup de

Manifestació solidària als carrers del barri barceloní de Sants el 3 de juny

suport i familiars es van traslladar a les portes de la presó per rebre'l, l'11 de juny a les cinc de la tarda, entre mostres evidents d'emoció. Va sortir exactament a tres quarts de sis i la gent concentrada va cridar amb força "Andreu Llibertat". A partir de les vuit del vespre, el centre social Can Vies va organitzar una benvinguda a Rubén; això sí, sempre a l'espera de tenir notícies del recurs contra l'empresonament d'Andreu, l'únic dels set manifestants de la vaga general empresonats que, a l'hora de tancar aquesta edició, encara es troba entre reixes.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL • MALGRAT LES RETALLADES, ELS 'THINK TANKS' DEL PP I EL PSOE REBEN UN MILIÓ D'EUROS CADASCUN

La cooperació espanyola continua subvencionant els partits polítics

Oriol Matadepera

redaccio@setmanaridirecta.info

El secretari d'Estat espanyol de Cooperació Internacional i per a Iberoamèrica, Jesús Gracia, va afirmar, el 27 de març durant un acte d'Intermón-Oxfam, que "l'ajuda al desenvolupament és excessiva, ineficax i innecessària". No sabem si aquestes paraules analitzen una de les darreres resolucions de la Secretaria d'Estat de Cooperació Internacional durant el govern de Zapatero -publicada al Butlletí Oficial de l'Estat número 282 de 23 de novembre de 2011-, per la qual es concedeixen subvencions per fundacions i associacions dependents de partits polítics amb representació parlamentària d'àmbit estatal per a "la promoció d'activitats de formació, consolidació i difusió del sistema democràtic".

"La política de cooperació forma part de la política exterior"

Sota aquest nom tan suggestiu, trobem que la Fundación para el Análisis y los Estudios Sociales (més coneguda com a FAES, *think tank* oficial del PP) rep més d'un milió d'euros (1.019.920 euros) per "promoure la llibertat i la democràcia a països en desenvolupament" i per enfortir partits polítics i promoure reformes polítiques en aquells països; també rep diners per divulgar els valors de la cooperació internacional als països donants. La FAES es va fer famosa el 2007 per ser la fundació política que rebia més diners de l'Estat i, des de llavors, no s'ha allunyat del rànquing.

La Fundación IDEAS per al Progreso (les sigles signifiquen Igualtat, Drets, Ecologia, Acció i Solidaritat) és una integració de diverses institucions afins al PSOE que pretén convertir-se en *think tank* del partit. Al darrer repartiment del pastís de cooperació, va rebre gairebé un milió d'euros (974.820 euros) per "promoció d'activitats de formació, consolidació i difusió del sistema democràtic" a Cap Verd, Tunísia, Palestina, Guinea Equatorial, l'Uruguai, Xile, Colòmbia, la República Dominicana i l'Argentina. També per "jornades, trobades i seminaris" a l'Àfrica i a l'Amèrica Llatina.

La llista, la completen l'Institut d'Estudis Humanístics Miquel Coll i Alelorn (UDC, 12.320 euros), Fundación Progreso y Democracia (UpyD, 2.860 euros per una pàgina web a l'Amèrica Llatina), Fundación

Galiza Sempre (BNG, 9.240 euros per a trobades internacionals), Fundació Josep Irla (ERC, 18.040, intercanvis internacionals), Fundació Rafael Campalans (PSC, 122.540 euros, cooperació política al Mediterrani), Fundació Catalanista i Demòcrata Trias Fargas (CDC, 21.134, lideratge polític a Colòmbia i al Magreb).

Interessos polítics i cooperació

Els interessos del bipartidisme espanyol i les corporacions empresarials que el suporten mantenen els tentacles polítics i econòmics a àrees tradicionals d'influència com l'Amèrica Llatina. Les paraules pronunciades pel ministre d'Exteriors, José Manuel García-Margallo, a la Comissió de Cooperació Internacional per al Desenvolupament el 14 de març reafirmen aquest interès: "Per suposat que la política de cooperació forma part de la política exterior, aquí i a tots els països del món".

No és estrany, doncs, que 41.549 euros del total de la subvenció que rep el PSOE per "promoure i consolidar el sistema democràtic" es destinin a Guinea Equatorial, tenint en compte la bona relació que tenen membres del partit espanyol amb el dictador Teodoro Obiang, al poder des de l'any 1979. L'any passat, el president del Congrés dels Diputats, José Bono, va visitar el govern africà i, aquest 2012, ha repetit el viatge per mirar de prop possibles inversions.

L'Agenda 2012 per a l'Amèrica Llatina de la FAES continua preocupada per "la dictadura cubana i els règims autoritaris del *socialisme* del segle XXI" i parla de com aquest model assistencial de cooperació "a vegades ha degenerat en un negoci d'agitació política i corrupció... i causes tan dignes com la defensa del medi ambient, la defensa dels drets indígenes o l'exigència de justícia davant els brutals atropellaments als drets humans a l'Amèrica Llatina han estat utilitzades per algunes agrupacions polítiques". Segons aquesta agenda que s'edita des de 2007, Xile o Colòmbia són algunes de les seves referències a la regió. La primera és el paradigma del neoliberalisme i la segona no baixa del pòdium respecte els més de quatre milions de persones desplaçades forçosament, en relació a l'índex de violacions dels drets humans i com a país més perillós per exercir el sindicalisme. El govern d'Aznar va ser el primer d'Europa que va aixecar la suspensió en cooperació militar amb Colòmbia quan Álvaro Uribe va arribar a la presidència l'any 2002, amb un discurs de mà dura contra la insurgència armada.

Mariano Rajoy i José María Aznar a la clausura del Campus FAES 2010

L'exministra de Relacions Exteriors d'Espanya, Trinidad Jiménez (primera per la dreta), durant un acte de la Fundación Ideas

> Retallades a Cooperació Internacional

Els últims mesos, les retallades pressupostàries estatals han afectat de manera important les partides destinades a projectes de cooperació. La retallada més contundent l'ha patida el Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació, que ha experimentat una reducció del 54,4%, davant la mitjana del 16,9% del total de ministeris. El seu pressupost passa dels 2.646 milions d'euros de 2011

als 1.205 milions de 2012 i la xifra concreta que gestiona l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional per al Desenvolupament (AECID) passa de 834 milions d'euros a 240 milions el 2012.

Si bé l'anomenada cooperació al desenvolupament mai no ha significat una veritable política que contribuís a resoldre problemes estructurals de desigualtat i pobresa, aquesta mesura afecta

moltes organitzacions locals, que veuran disminuïts els seus recursos, com ja han criticat les grans coordinacions d'organitzacions no governamentals per al desenvolupament (ONGD).

L'argument de la necessitat de les retallades es contradiu amb la rebaxa d'un 8,8% del pressupost del Ministeri de Defensa, el 4,3% del d'Interior o el 3,8% del de Presidència.

ESTAT ESPANYOL · EL GOVERN RESPONDRA DAVANT LES ANOMALIES O LES RECLAMACIONS DERIVADES DEL COMERÇ D'ARMES

Un decret llei converteix l'Estat espanyol en venedor de material armamentístic

El decret aprovat per l'executiu espanyol satisfà les aspiracions de l'Àrabia Saudita i permet tancar la venda de 250 tancs 'Leopard'

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Estat espanyol és el setè exportador mundial d'armament. Fins ara, la participació del Ministeri de Defensa en aquesta activitat es limitava a incentivar el sector oferint informació a les empreses espanyoles a través de l'Oficina de Suport Exterior del Ministeri i dedicant bona part del seu pressupost a fomentar la investigació i el desenvolupament (I+D) en noves eines del que ells anomenen "defensa i seguretat". Però les empreses eren les que feien els contractes d'armament amb els governs estrangers i les que s'encarregaven de complir aquests contractes, mentre que el Ministeri de Defensa facilitava que s'establissin contractes d'exportació d'armament, però no duia a terme l'exportació. A través del Decret Llei 19/2012 aprovat el 25 de maig d'enguany, el govern augmenta "les capacitats del Ministeri de Defensa en matèria de gestió de programes de material de defensa amb destinació a l'exportació". A la pràctica i deixant de banda l'ambigüitat del text, l'Estat passarà a exercir directament d'interme-

diari entre el país que compra el material bèl·lic i les empreses d'armes espanyoles. Concretament, a través del Ministeri de Defensa, el govern espanyol podrà signar contractes amb els països compradors i comprometre's a garantir el subministrament de l'armament fabricat per l'empresa espanyola i a

Per al Centre Delàs d'Estudis per a la Pau, de la fundació Justícia i Pau, el govern espanyol s'ha convertit en traficant d'armes

supervisar l'execució del contracte. Per altra banda, l'administració espanyola actuaria com a representant del govern estranger davant l'empresa subministradora d'armament.

Al decret, que també recull d'altres mesures encarades a liberalitzar el comerç i les exportacions, el govern justifica l'atorgament de

més competències al Ministeri de Defensa aduint que, fins ara, l'Estat espanyol es trobava en una situació de desavantatge dins el mercat de les armes. "La nostra base industrial i tecnològica s'ha vist obligada a competir en el mercat internacional, en desigualtat de condicions, contra ofertes procedents de bases industrials estrangeres que gaudien d'un suport molt més proactiu i eficaç ofert pels seus governs d'origen", argumenta. Segons va declarar la vicepresidenta del govern espanyol, Soraya Sáenz de Santamaría, "la majoria dels països exigeixen que les seves adquisicions tinguin el suport dels ministeris de Defensa dels països que subministren aquest material". Malgrat el suposat desavantatge esgrimit per l'Estat espanyol per justificar el nou decret, el comerç d'armes va reportar 2.431 milions d'euros a les empreses estatals l'any 2011, un 115% més que l'any anterior.

Per al Centre Delàs d'Estudis per a la Pau, de la fundació Justícia i Pau, el govern espanyol s'ha convertit en traficant d'armes des del 25 de maig. "No és cap exageració; segons el diccionari de la Reial Acadèmia Espanyola, traficant

significa, en la seva primera accepció, comerciar, negociar amb els diners i les mercaderies", asseguren en un comunicat. La fundació assegura que la nova mesura vulnera una llei aprovada el 2007 sobre el control del comerç exterior de material de defensa i de doble ús, ja que es deixaria sense capacitat d'intervenció real l'òrgan administratiu que regula i autoritza les exportacions de material de defensa des de l'Estat espanyol, la Junta Interministerial de Material de Defensa i de Doble Ús (JIMDU).

A qui es venen aquestes armes?

La majoria de països receptors de les armes espanyoles són coneguts per les seves vulneracions constants dels drets humans o bé per tenir conflictes armats interns oberts. És el cas del Marroc, Colòmbia, Egipte, Jordània, Oman, Bahrein, Israel i, sobretot, l'Àrabia Saudita, país que ha motivat l'aprovació del decret llei. I és que el país saudita, ben conegut per la ferotge repressió que exerceix sobre la dissidència interna i per la influència geopolítica que pretén adquirir a la zona del Magreb, volia

adquirir entre 200 i 300 carros de combat Leopard 2E fabricats a l'Estat espanyol, però no li semblaven bé les condicions. L'Àrabia Saudita pretenia que, com passa als Estats Units, França, el Regne Unit i Alemanya, el govern fos qui comprés el material en el seu nom, qui en garantís el subministrament i el seguiment i, el més important, qui respongués davant de possibles anomalies o reclamacions, que, com apunta la lògica, recaurien principalment sobre la ciutadania. Pedro Morenés, ministre de Defensa espanyol i exdirector general per a l'Estat de l'empresa fabricant de míssils MBDA, es va comprometre, durant una visita a Riad, a impulsar mesures legals que satisfessin les aspiracions de l'Àrabia Saudita i garantissin l'èxit d'aquesta operació comercial que s'estava negociant des de 2008. Dues setmanes després, es va aprovar el decret llei, que salvaguarda els interessos de la indústria armamentística espanyola, considerada com un "sector essencial de l'activitat econòmica del país" pel govern.

El ministre de Defensa espanyol es va comprometre a impulsar mesures legals que satisfessin les aspiracions saudites durant una visita a Riad

Les empreses beneficiàries del decret

Dins de la indústria armamentística espanyola, els sectors que obtenen més facturació anual són el de les plataformes aeroespacials i navals, seguits a força distància pel sector de l'armament, els míssils i les municions. A més de l'empresa General Dynamics Santa Barbara, fabricant dels tancs Leopard 2E, les companyies més beneficiades pel nou decret serien les drassanes públiques Navantia, que està negociant una comanda de dotze submarins militars per a l'armada australiana fins el 2025, i empreses com Arpa, Iber o la coneguda empresa Indra, amb seu al districte 22@ del Poblenou. El ministeri de Morenés també negocia la venda d'helicòpters EC-135 fabricats per la planta que el consorci aeronàutic europeu té a Alcabate- a Portugal.

, així està el pati

PENEDÈS · ALERTEN QUE UNILAND MONJOS ES CONVERTEIX EN UNA INCINERADORA DE MANERA ENCOBERTA

Incinerar residus: un perill per a la salut, un negoci per a les cimiteres

Bel Zaballa

redaccio@setmanaridirecta.info

Cada cop més expertes alerten del perill de les incineradores per a la salut i el medi. Contaminació de l'aire, malbaratament de recursos escassos, emissions de partícules tòxiques que s'escolen als nostres cossos i als aliments i que poden causar càncer i malalties respiratòries, entre més. Amb tot, no només es continua incinerant, sinó que, com més va més es crema. A més, les empreses cimiteres hi han vist un filó per engrèixar el negoci: s'ofereixen als governs per convertir-se en noves incineradores, aprofitant-se de la mala gestió dels residus que es fa al país.

Una incineradora encoberta

Un dels últims casos és el de la cimitera Uniland situada a Santa Margarida i els Monjos. A la planta d'aquest municipi del Penedès, ja fa temps que s'hi cremaven residus sòlids urbans i, el mes d'abril d'enguany, el Departament de Territori i Sostenibilitat va ampliar la tipologia de residus per cremar com a combustible i com a matèria primera per fabricar ciment. La cimitera té autorització per fer servir fusta, biomassa i fangs com a combustible, en substitució del carbó, i sembla que, al juliol, vol incorporar-hi pneumàtics. A més, el govern ha duplicat la capacitat d'emmagatzematge de residus de la planta per compensar el tancament d'Uniland a Sitges.

El Departament de Territori i Sostenibilitat ha ampliat la tipologia de residus per cremar i ha duplicat la capacitat d'emmagatzematge d'Uniland Monjos

El Moviment contra la incineració a Uniland, que va néixer l'any passat per divulgar els riscos de la crema de residus, alerta que, amb la resolució del govern, Uniland Monjos es converteix, de manera silenciosa i encoberta, en la incineradora del Penedès per als residus de l'àrea metropolitana de Barcelona. I encara més: avisa que, fent servir residus industrials com a matèria primera, Uniland elabora ciment tòxic. Per això, una vintena d'enti-

El Moviment contra la incineració avisa que, fent servir residus industrials com a matèria primera, Uniland elabora ciment tòxic

tats del Penedès han presentat un recurs de nul·litat contra la resolució del govern que autoritza a cremar residus municipals i fangs com a combustible i ha demanat que se'n suspengui l'execució.

Tòxics al cos

"Cremar residus és perillós per a la salut pública i té un impacte negatiu en la salut de les persones", diu Mercè Girona, portaveu d'Ecologistes de Catalunya i membre del Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius, que fa anys que batalla per conscienciar sobre els riscos de la incineració i per fer prevenció. Els perills per a la salut pública vénen de l'emissió de gasos tòxics que surten de les xemeneies i també de les cendres i les escòries. "Als filtres de les xemeneies, s'hi concentren metalls pesats, dioxines i les substàncies més tòxiques. Una part important queda atrapada a les cendres", explica Girona.

Les científiques de la salut estudien i alerten, des de fa uns anys, de l'efecte que tenen les emissions de partícules i gasos de les incineradores per la salut. Es tracta de nanopartícules que entren a l'organisme pel nas i a través de la pell. "S'ha provat que, ara per ara, no hi ha cap filtre que pugui atrapar-les -diu

Girona- i aquestes partícules, que contenen gas metà, dioxines i altres materials tòxics, ens arriben directament a la sang, el cervell i els pulmons".

El doctor en Medicina Eduard Rodríguez Farré, membre del CSIC i del comitè científic sobre nous riscos per a la salut de la UE, també parla d'efectes hormonals, de problemes de tiroides i d'ovaris, d'afectacions al desenvolupament cerebral del fetus, de diabetis, de complicacions respiratòries i, a llarg termini, de càncer. A més, avisa que els perills no se ceneixen a la zona propera a la incineradora, sinó que són a tot arreu, ja que una part dels tòxics ens arriben a través dels aliments contaminats: les dioxines passen als animals i les plantes i, d'aquí, als humans.

Reduir, reutilitzar i reciclar porta a porta

"La incineració és un malbaratament de recursos", diu Mercè Girona. I explica: "Una de les excuses per cremar recursos és el valor energètic. És evident que se'n treu una energia, però, reciclant molts dels materials que es cremen (com paper, fusta, vidre o plàstics), s'estalvia molta energia. És un engany: es fa servir energia per cremar residus

per produir energia! En un balanç global, s'estalvia quatre vegades més reciclant que no pas cremant".

Sembla que el reciclatge hauria de ser la solució, però no s'hi fa prou. Gairebé el 90% dels residus municipals són potencialment reciclables. En canvi, només se'n recicla un 30%. Els nivells de reciclatge del nostre país són molt baixos i, segons Girona, el problema principal és d'origen: tot allò que no reciclem a casa va a parar a les incineradores. Bolquers, menjar, paper, dissolvents... I tot plegat encara genera residus més tòxics. "La solució és complir la llei amb els criteris de la UE. És a dir, complir les tres R: reduir residus, reutilitzar-los i reciclar-los. Però no ho fem". Per Girona, cal començar per evitar produir tants residus i, per tant, per redisenyar els productes.

Com en molts casos, aquí també es podria aplicar la màxima de *pensar globalment i actuar localment*: el paper dels municipis en la reducció de residus i el reciclatge és bàsic. "És important que hi hagi instruments perquè la ciutadania i els comerços separin correctament els residus", diu la representant ecologista, que posa com a exemple el sistema porta a porta. "Les dades parlen per si soles: als municipis on es

fa el porta a porta, el reciclatge arriba fins al 70%". A més, insisteix en la importància de fer una separació de qualitat dels residus orgànics, que són el 40% del total. L'altra qüestió que apunta és la de la fiscalitat ambiental: actualment, existeix un cànon, però, a casa nostra, va dels 5 euros als 12; un cànon força baix perquè serveixi de mesura dissuasiva, sobretot si tenim en compte que la mitjana del cànon a escala europea és d'entre 50 euros i 70 per tona.

"Un negoci rodó"

Amb tot això, les empreses cimiteres s'aprofiten de la gestió descuidada dels residus. "Ho aprofiten per fer negoci", diu Girona, que explica que les cimiteres s'ofereixen a assumir els residus que surten de les plantes d'Ecoparc, on s'emballen els residus que no s'han separat a casa. "Els cimiteres cobrarien a les administracions per cremar aquests residus. A sobre, com que aquest procés es troba catalogat com a energia renovable, no haurien de pagar els drets d'emissió de gasos d'efecte hivernacle. Les cimiteres ho venen amb l'argument de l'estalvi energètic, però és una pura fal·làcia. D'això se'n diu, vulgament, un negoci rodó".

Estalvis segrestats

Amb més de 43.000 sucursals bancàries, l'Estat espanyol se situa al capdavant d'Europa en l'expansió del sistema financer. Tot i la fallida i la fusió d'algunes entitats financeres i el recent rescat per part d'Europa, l'Estat espanyol és un dels més bancaritzats del món. Preferents, 'collars', 'swaps', deute subordinat, bons convertibles, etc., des d'aquestes oficines, s'han venut productes d'alt risc de manera il·lícita a centenars de milers de persones que no tenien cap intenció d'especular amb els estalvis. S'ha gestat una estafa a gran escala en benefici de les entitats, que, només amb les participacions preferents, tenen segrestats 30.000 milions d'euros que no els pertanyen. Però la impunitat té responsables.

Alba Gómez
afons@setmanaridirecta.info

L'escàndol va esclatar el novembre de 2011. Una vintena d'entitats bancàries de l'Estat espanyol havien estat comercialitzant, de manera massiva i indiscriminada, productes tòxics entre les petites estalviadores, centenars de milers de persones –la majoria, jubilades– que no tenien cap formació financera. Les participacions preferents, adquirides com a mínim per 325.000 persones arreu de l'Estat, són el producte estrella dels tòxics que les entitats oferien a la clientela de manera opaca i, en molts casos, irregular.

Segons les expertes que hem consultat, les preferents són productes financers molt complexos i amb un risc elevat. Híbrids, a mig camí entre les accions i el deute, s'haurien d'adreçar a inversores expertes, però, des dels anys 90, s'han venut de manera massiva a persones estalviadores per solucionar la manca de liquiditat de les entitats financeres. L'engany ha adoptat diverses formes: la contractació per telèfon sense cap contracte signat, el traspàs no autoritzat dels diners de les clientes per subscriure preferents sense informar de l'operació, la falsificació de signatures en els contractes, la pèrdua de contractes o la manca de documents, com el MiFID, exigits per la normativa europea, etc.

La gran majoria de les persones damnificades no sabien que estaven subscriuint productes "a perpetuïtat" i "sense venciment", és a dir, que no podrien recuperar mai, com si haguessin adquirit accions, però sense ser-ne propietàries. Si bé durant uns anys aquestes inversions d'alt risc es podien cobrar perquè altres inversores les recompraven, amb l'esclat de la crisi, els diners convertits en preferents han quedat bloquejats. Segons la plataforma Estafabanca, avui ja hi ha més d'un milió de famílies afectades per aquesta mena de *corralito* que no eren conscients que tenien productes adulterats. La plataforma considera que la comercialització fraudulenta per part de les entitats bancàries és "una estafa a gran escala i sense precedents", ja que les entitats, en lloc de vetllar pel

benefici de les clientes, van estendre productes d'alt risc per finançar la seva pròpia expansió i solucionar el problema de liquiditat que tenien.

A la desinformació dels bancs i les caixes, que no advertien dels riscos dels productes tot i que sabien –especialment des de 2009– que no es podien comercialitzar a persones que no volien posar els estalvis en risc, cal sumar-hi el poc control dut a terme pels organismes competents, com el Banc d'Espanya i la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV).

No va ser fins l'any 2011 que la CNMV va dictaminar la prohibició d'aquest tipus de productes. Després de ser considerats "capital social de segona categoria", algunes de les entitats bancàries s'han afanyat a bescanviar-los per altres productes legals, però de característiques semblants, de manera que les estalviadores continuen sense poder retirar els diners i les entitats poden tornar a comptabilitzar aquestes inversions com a "capital social de primera categoria". Una jugada rodona per als bancs. CaixaBank, l'entitat que ha emès més preferents, ha ofert el bescanvi de participacions preferents per deute subordinat a deu anys (70%) i bons convertibles en accions de CaixaBank (30%). Això significa que les víctimes –majoritàriament gent gran, recordem-ho– no podran recuperar el 70% dels estalvis fins passada una dècada, en cas que els acabin recuperant, i que, quan vinguin els bons, ho hauran de fer al valor que estableixi la borsa, que serà molt inferior al valor inicial.

Mentre el conflicte entre les estalviadores i les caixes i els bancs es trallada als jutjats, sis entitats bancàries han estat expedientades per la CNMV. De fet, el 31 de maig, el president de la CNMV, Julio Segura, va afirmar que, després d'haver estudiat molts casos, més del 40% de les emissions fetes per les entitats financeres entre 2008 i 2011 contenien alguna irregularitat. Una xifra que fa evident l'escàndol.

A continuació, donem veu a les afectades que lluiten contra la impunitat dels bancs i les caixes i als advocats i advocades que, dia rere dia, veuen com s'acumulen les denúncies relacionades amb aquests productes.

MIRALLS
Brian Morris
Anarquisme 'way of life'
pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS
Fòrum Social Català 2012
pàg. 6 i 7

Estafabanca, contra la impunitat

La plataforma d'estafades per bancs i caixes, Estafabanca, va néixer, de manera espontània, l'11 de febrer d'enguany a la plaça Sant Jaume de Barcelona. A l'origen, hi trobem prop de vuit-centes persones estalviadores, no inversores, treballadores, autònomes, pensionistes, aturades, vídues, estudiants i famílies que, a conseqüència de les explicacions enganyoses dels bancs, van convertir els diners estalviats que tenien en productes financers complexos i d'alt risc.

"Cinquanta-dos bancs i caixes d'estalvis ens havien espoliat els estalvis i ens enfrontàvem a un futur incert sense saber què fer ni contra qui reclamar", explica Anna Mateu, membre de la plataforma. Per això van decidir unir esforços individuals amb un objectiu doble: recuperar els estalvis de totes les estafades –tinguin recursos o no– i lluitar contra el que consideren una "estafa" financera.

Al llarg de quatre mesos, Estafabanca ha fet arrels a molts barris de Barcelona i a diversos municipis catalans –Mataró, Badalona, Santa Coloma, l'Hospitalet, Montcada i Reixac i Badia del Vallès– i també del País Valencià, les Illes i l'Estat espanyol. Ara, es planteja dur a terme accions a altres països europeus i llatinoamericans.

A més d'estendre's pel territori, les impulsores han procurat fer pressió social i han interpellat diferents grups parlamentaris, sindicats i institucions com la Defensora del Poble Espanyol, el Síndic de Greuges, la Comissió Nacional del Mercat de Valors, el Banc d'Espanya o el Defensor del Poble Europeu. Una estratègia que han combinat amb la denúncia al carrer. Les mobilitzacions a la Borsa de Barcelona, a les seus bancàries i durant cites com el Mòbil World Congress són una mostra d'aquesta lluita, que el mes de març va reunir un centenar d'estafades de més de 65 anys al poble de Sant Vicenç de Montalt, el bressol d'una de les residències del president de CaixaBank, Isidre Fainé.

"És vital que cada ciutadana prengui consciència del que està passant i denunciï el seu cas sense por. És l'única manera que tenim d'evitar que hi hagi més persones que pateixin perjudicis per culpa de la cobdícia desmesurada dels bancs", defensen les afectades en un manifest. La Plataforma, que es desvincula dels interessos partidistes i sindicals, té l'objectiu de desmantellar la corrupció "infiltrada a tots els sectors estratègics de l'aparell estatal i polític".

De la lluita individual a la col·lectiva

La creació d'Estafabanca palesa la necessitat de suport mutu en un conflicte aparentment individual. De fet, ja fa anys que els despatxos d'advocats de Catalunya i d'arreu de l'Estat atenen casos particulars de persones enganyades per les entitats bancàries. "No totes les persones que van subscriure contractes d'aquests productes d'alt risc tenen les mateixes possibilitats d'èxit en la reclamació", afirma l'advocat Toni Blanch, impulsor de la Plataforma d'Afectats de les Participacions Preferents de Girona (PAG). Segons ell, l'èxit en la demanda judicial dependrà d'una defensa personalitzada de cada cas, ja que no totes les afectades parteixen del mateix perfil ni coneixement inversor.

Al marge de les demandes particulars que estan en marxa, altres organitzacions aposten per vies de reclamació col·lectives. És el cas de l'Associació d'Usuaris de Bancs, Caixes i Assegurances (ADICAE), que es dedica a assessorar les persones amb productes tòxics de tot l'Estat i prepara demandes col·lectives per la via judicial. A la seva web s'hi pot trobar informació actualitzada sobre els bescanvis que ofereixen les entitats i models dels escrits de reclamació.

+INFO: estafabanca.blogspot.com

La Caixa denunciada per falsificar una signatura

FOTOGRAFIA:
Anna Murillo

Luisa Vicente és una estalviadora jubilada que, com centenars de milers de persones a l'Estat espanyol, té els estalvis de tota la vida bloquejats pel banc. El gener de 2009, quan els bancs ja estaven advertits dels perills d'ofrir productes d'alt risc financer a estalviadores no expertes, va rebre una trucada del director de l'oficina de CaixaBank, l'entitat que gestionava els seus estalvis des de feia 30 anys. "Va insistir

perquè contractés un producte segur, sense risc i amb total liquiditat en un termini de 48 hores", afirma Vicente, que va adquirir dos paquets de 30.000 euros en accions subordinades i va invertir 9.000 euros en participacions preferents.

El 2011, arran de l'escàndol dels productes tòxics, Luisa es va adreçar a l'oficina per treure part dels diners dipositats; volia ajudar la filla a pagar

l'entrada d'un pis i sotmetre's a una operació de reconstrucció de pit. Llavors li van dir que no els podria recuperar. Com a alternativa, explica, CaixaBank li va oferir la contractació d'un crèdit, primer de 60.000 euros i després de 145.000. Però ella s'hi va negar.

Signatura falsificada

Quan Vicente va reclamar les còpies dels contractes dels productes subs-

crits va descobrir que, al contracte del primer paquet de subordinades, l'entitat havia falsificat la seva signatura. Aquesta signatura apareixia precisament als tres fulls del document que detallaven els riscos del producte i que ella mai no havia llegit. Al segon contracte, en canvi, hi apareixia la signatura autèntica, que va fer després que l'entitat li assegurés que era el mateix producte que ja havia contractat.

"Després de parlar amb l'advocat, vaig anar als Mossos d'Esquadra i els vaig dir: vull denunciar La Caixa", diu Vicente. A la comissaria, van quedar parats, però la denúncia penal contra l'oficina bancària ha prosperat. De fet, fruit d'aquest procés, el 8 de juny, el director d'una oficina de CaixaBank –ja jubilat– va haver de declarar davant la jutgessa. A la vista, el director va sostenir que Vicente s'ajusta al perfil d'"inversora" i va responsabilitzar una altra treballadora de l'oficina de la comercialització d'aquests productes tòxics. Però l'advocat de Vicente va replicar: "La Luisa va signar un document on manifestava que no volia perdre capital ni interessos, que no té coneixements sobre productes financers, és un perfil d'estalviadora". Aquest argument es reforça amb el fet que, abans de 2009, l'afectada tenia els estalvis a termini fix.

Ara la jutgessa vol aclarir si CaixaBank va oferir la informació necessària sobre els dos tipus de productes contractats a la clienta i si es tracta d'un cas d'estafa. El cas de Luisa Vicente és un dels primers que s'investiguen per la via penal.

El parany de les participacions preferents

Oscar Serrano
Advocat del Col·lectiu Ronda

Què són les famoses participacions preferents? Això dependrà de qui ho expliqui. Si escoltem la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV), les accions preferents són "instruments complexos i d'elevat risc que poden generar rendibilitat, però també pèrdues en el capital invertit". Si fem un cop d'ull a la normativa europea, descobrim que es tracta d'un producte que només es podria comercialitzar entre

clientes no expertes en matèria financera sota condicions de transparència excepcionals. Si, per contra, hem de fer cas a les explicacions que donaven les caixes i els bancs, les accions preferents són un producte meravellós que assegura altes rendibilitats i del qual ens podem desprendre quan ho desitgem.

La realitat és que les accions preferents han estat un instrument clau de les estratègies de capitalització de la banca. En els moments més crítics, les entitats financeres van utilitzar les accions preferents i els bons converti-

bles per afrontar les dificultats internes. Així ho palesa el fet que, entre 2008 i 2010, les emissions de preferents per part de les caixes d'estalvi espanyoles van incrementar un 66%.

Qui guanya?

Fins ara, el sector financer només ha obtingut guanys gràcies a les accions preferents. Però la situació comença a canviar a mesura que el conflicte entre clients enganyats i entitats financeres disposades a sacrificar la confiança arriba als tribunals. Les reclamacions i les

demandes s'acumulen i les entitats es veuran obligades a explicar per què tanques persones grans van decidir arriscar els estalvis de tota la vida contractant unes participacions sense data de venciment, o com és possible que el relat de la majoria d'afectades mostri una confusió estranya entre les característiques de les accions preferents i les d'un dipòsit garantit. Si aquestes explicacions no són prou convincents –i sembla impossible que ho siguin– la banca espanyola tindrà un problema immens sobre la taula: un problema de 30.000 milions.

La gran majoria d'estafades són persones de la tercera edat

Arianna Giménez

Respostes que haurien d'haver donat els bancs i les caixes

Què són les participacions preferents?

Un producte financer complex i d'alt risc, amb elements propis de la renda fixa i de la variable i les característiques següents:

— Caràcter perpetu. No té venciment ni data de caducitat i només es pot recuperar si l'entitat emissora decideix amortitzar l'import invertit (fet impossible atesa la manca de liquiditat de les entitats emissores) o si una altra inversora compra la participació (actualment, ho farà a un preu molt inferior al valor).

— Cotització en un mercat secundari molt opac (AIAF – SEND).

— La percepció d'interessos està condicionada a l'obtenció de beneficis per part de l'entitat emissora. Diverses entitats ja han suspès el pagament dels interessos: Banc de València, Unnim, Cam, CajaSur i CCM; és previsible que la llista augmenti.

— En cas d'insolència de l'entitat financera, el capital invertit no està cobert pel Fons de Garantia de Dipòsits (FGD).

— En cas de fallida de l'entitat emissora, es recupera la inversió abans que les accionistes ordinàries de l'entitat emissora, però després de totes les creditors.

Per què ofereixen bescanvis les entitats financeres?

Els nous requeriments de capital imposats per l'acord de Basilea III, units a les exigències de l'Autoritat Bancària Europea (EBA), han fet que les participacions preferents hagin deixat de ser interessants per a les entitats financeres perquè no computen com a capital de màxima qualitat. Els darrers mesos, bona part de les entitats han iniciat una cursa desesperada per traslladar tot el capital que tenen en participacions preferents cap a altres productes que computin com a capital de màxima qualitat. Per això, ofereixen bescanvis per accions, bons convertibles i deute subordinat que, tot i tenir venciment, continuen sent instruments financers d'alt risc. En aquests nous productes, l'import nominal tampoc està garantit i, en conseqüència, es poden patir pèrdues significatives.

He d'acceptar el bescanvi?

Ningú no està obligat a acceptar un bescanvi, que comporta l'acceptació de nous productes d'alt risc. De fet, si s'ha decidit emprendre accions legals contra l'entitat financera és

aconsellable no signar cap oferta de bescanvi per simplificar el procés de reclamació.

He perdut els estalvis?

Des d'un punt de vista teòric, no s'hauran perdut diners fins que no s'hagin venut les participacions preferents a un preu inferior al 100% del valor. Ara bé, des d'un punt de vista pràctic, com que la banca no pot recomprar les participacions preferents i el seu valor ha patit una davallada dins el mercat secundari, podríem dir que bona part de la inversió està perduda.

Què puc reclamar?

Si pensem que l'entitat amb què vam contractar les participacions preferents no va actuar correctament en el moment de subscriure el contracte de compravenda, podem reclamar. Hi ha diferents estratègies. Per exemple, reclamar la nul·litat del contracte d'adquisició de participacions preferents basant-se en la manca d'informació o, fins i tot, en l'engany en el moment de subscriure el contracte; o reclamar la resolució del contracte de compravenda de participacions preferents al·legant que la informació facilitada

per l'entitat va ser deficient. En qualsevol cas, caldrà demostrar que la manca d'informació va ser prou greu per generar un error en el consentiment de la persona compradora. Depenent del cas, també es pot reclamar una indemnització per danys i perjudicis.

Com puc reclamar?

Hi ha dues vies de reclamació, les extrajudicials i les judicials.

— Accions extrajudicials: fer una reclamació escrita al Servei d'Atenció al Client (SAC) de l'entitat financera per denunciar el cas i exigir la devolució del capital inicial. El SAC té un termini de dos mesos per respondre. Si no obtenim resposta o la que obtenim no ens satisfà, podem fer una denúncia a la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV).

— Accions judicials: la reclamació es fa mitjançant una demanda judicial davant els jutjats de primera instància. La demanda haurà d'estar signada per una advocada i una procuradora.

FONT:

Plataforma d'Afectats per les Participacions Preferents de Girona (PAG)

Brian Morris: Anarquisme ‘way of life’

Antropòleg i anarquista. Catedràtic emèrit del Goldsmiths College de la Universitat de Londres. La seva vida és una epopeia: de la pobresa a la universitat, de les fàbriques de l'Anglaterra obrera, a viatjar per l'Àfrica fent autoestop als anys 50. Va fer el seu treball de camp sobre els pobles caçadors-recol·lectors de Malawi. Polifacètic i multipensador. Els seus últims llibres mostren l'heterogeneïtat i la llibertat de l'inclassificable professor Morris: un d'ells és sobre anarquisme, 'Kropotkin: The Politics of Community' (2004); un altre sobre antropologia i biologia, 'Insects and Human Life' (2004), i l'altre sobre religions, 'Introducción al estudio antropológico de la religión' (1995). L'Institut de Recerca en Patrimoni Cultural el va convidar a Barcelona el mes de maig passat per oferir un seminari titulat "L'Anarquisme com a tradició política: Patrimoni Cultural, Antropologia i Ecologia".

Sergi Picazo

entrevista@setmanaridirecta.info

La teva vida, barreja d'aventurer i intel·lectual, és de pel·lícula. Comencem pel principi.

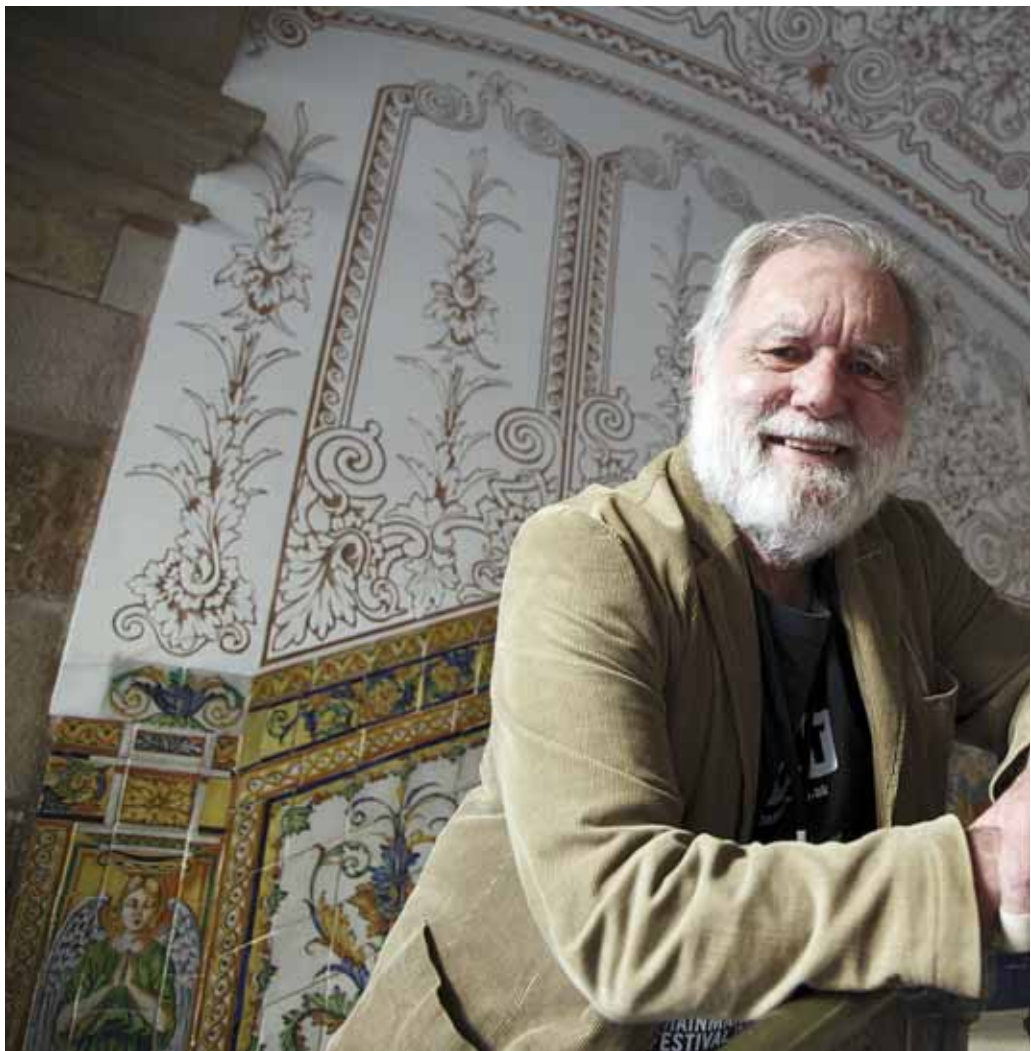
Vaig néixer el 1936, l'any de la revolució anarquista espanyola, a la ciutat de West Bromwich, a l'oest d'Anglaterra; concretament, a la regió del Black Country, una zona molt obrera i industrialitzada. Durant la Revolució Industrial, al segle XIX, va ser una de les zones més industrialitzades del país. Gràcies a les mines de carbó, les fonerías de ferro i acereries que utilitzen el carbó local pels seus forns produïen un nivell de contaminació de l'aire molt fort.

Un catedràtic universitari amb un origen molt obrer.

Vinc d'un context de classe obrera. El meu pare, el meu avi i els meus tiets treballaven a les fàbriques de la regió. Comparat amb altres acadèmics de la meua edat, sóc una bèstia estranya. No em vaig poder escolaritzar, només vaig rebre l'educació bàsica. No vaig aprendre mai res de ciències o cap altre idioma. Quan tenia quinze anys ja treballava en una foneria, però ben aviat vaig tenir un accident i em vaig tallar una mà. Va ser un moment molt difícil per a mi.

I què vas fer?

Als divuit anys, em van cridar pel servei militar. Tot i que havia treballat en una foneria i venia d'una regió de l'interior d'Anglaterra, l'exèrcit va pensar que seria un bon navegant; jo mai no havia vist el mar ni havia pujat dalt d'un vaixell. Vaig passar dos anys navegant amb la marina anglesa. Quan vaig tornar a casa, veient que no tenia res a fer, em vaig enrolar en un vaixell d'immigrants holandesos que anava d'Amsterdam fins a Ciutat del Cap. Era l'any 1957. Vaig viatjar fent autoestop per Sud-àfrica i el que ara és Zimbabue, Zàmbia o Moçambic. Vaig conèixer molta gent interessant: missioners catòlics, comerciants asiàtics, viat-

jants africans... Després de dos anys, me'n vaig cansar. Encara era l'època de les colònies i em vaig poder quedar a Malawi per treballar com a plantador de te per una companyia escocesa. Només tenia 22 anys, però em van donar molta responsabilitat. Amb els diners que vaig guanyar, vaig tornar. Tenia 30 anys i volia educar-me. M'encantava llegir articles sobre ciències naturals, però no sabia res.

“L'anarquisme no només és un moviment de protesta, sinó una manera de viure”

Vas decidir canviar del tot la teva vida als 30 anys.

La meua esperança era poder anar a la universitat. Volia ser una mena de naturalista, com els del segle XIX, però no tenia el nivell per poder entrar a la universitat... i no vaig poder! Aleshores, vaig intentar ser mestre d'escola. Mentre feia de

professor, vaig començar a publicar alguns articles en revistes de sociologia i la gent va començar a interessar-s'hi. Algú em va dir que podria fer estudis de postgrau en lloc d'intentar aspirar a la universitat. Vaig escriure moltes cartes als directors d'escoles de postgraus, però suposo que em veien com un ximple... i jo no sabia què havia de fer. Estava desesperat. Però, al final, els únics que em van acceptar van ser els d'un diplomatura d'Antropologia. Jo no sabia ni tan sols què s'hi estudiava!

Però ho vas aconseguir... Com?

Els sabien que jo havia passat deu anys a l'Àfrica en un moment en què pràcticament ningú viatjava a l'estranger. Un perfil com el meu era molt inusual als anys 60 a Anglaterra. Vaig començar a estudiar, a llegir tots els llibres que em donaven, i vaig aconseguir llicenciar-me. Vaig anar al sud de l'Índia per fer una investigació sobre un poble que vivia dins els boscos i vaig fer el meu treball de camp sobre els caçadors-recol·lectors a Malawi. Poc després, per sort, vaig aconseguir un contracte com a professor d'Antropologia al Goldsmith College. Tot i això, he de reconèixer que,

FOTOGRAFIA
ANDREU

fe'

FIA:
Puig

30 anys després, no sóc un professor gaire acadèmic. No sóc massa teòric i sóc molt lent llegint: em va costar un any i mig descobrir de què carai parlava Levi Strauss. No m'he vist mai a mi mateix com un autèntic acadèmic.

Afirmes que estàs especialitzat en qüestions completament diferents: des de la relació entre l'ésser humà i els insectes a Malawi fins al moviment anarquista internacional.

Jo no sabia res de l'anarquisme, res. Quan feia el servei militar, als anys 50, em vaig trobar un company que deia que era marxista. Ell em va començar a parlar d'un tal Karl Marx; va ser la primera vegada que vaig sentir parlar de Marx. Quan tenia 30 anys, després de passar deu anys viatjant i treballant pel sud de l'Àfrica, vaig tornar a Europa i vaig començar a sentir coses sobre l'anarquisme. Aleshores jo era mestre d'escola i vaig assistir a una trobada sobre educació a Londres. Estava parlant un conferenciant i, entre el públic, vaig sentir que algú deia, despectivament: "Oh, aquell és un anarquista". Jo no sabia ni què volia dir, això d'anarquista, però m'agradava el que deia aquell home.

Després, vaig parlar amb ell i em va donar l'adreça d'una llibreria lliure de Londres on venien llibres i pamflets anarquistes. Allà vaig començar a llegir.

Per què has acabat sent un pensador sobre l'anarquisme?

Sóc anarquista perquè és l'única tradició política que dóna una resposta real a les preguntes que preocupen els éssers humans. Per ser anarquista, no has de ser un superradical, només necessites llegir alguns diaris. Li poso un exemple: hi ha una gent que té molts i molts diners, hi ha prop de 300 supermillionaris que tenen la mateixa riquesa que el 45% de la població mundial. No és que sigui dolent, sinó que és completament immoral. Aquests superrics fan festes on es gasten milions de dòlars i conviden les estrelles del pop britànic i, al mateix temps i a la mateixa ciutat, hi ha milers de persones sense sostre. Saber això, bàsicament, és el que em va fer ser un anarquista. No veig viables les altres tradicions polítiques, com la socialdemocràcia o el marxisme, que volen canviar la situació mitjançant la presa del poder polític. El sistema democràtic és completament fals. No em sembla que posar un tros de paper amb un nom dins d'una urna cada quatre anys vulgui dir viure en democràcia. No cal dir que, per presentar-te a les eleccions, necessites tenir milions de dòlars... Tot el sistema és un engany.

Però, per què rebutja la idea de prendre el poder polític per canviar el sistema?

No crec en la idea d'un partit que pren el control del poder i aleshores fa triomfar la revolució. Ja vam tenir l'experiència de la Unió Soviètica i també tenim el que està passant a la Xina... tots dos han estat exemples de capitalisme d'Estat controlat per un partit únic; bàsicament, és el mateix missatge del sistema actual, però amb més repartició de la riquesa. Jo em vaig involucrar en el moviment anarquista per construir una societat diferent. No estic d'acord amb les males experiències del moviment: jo no vaig corrent a posar bombes a qualsevol lloc.

Hi ha qui la considera una ideologia del passat?

No, no és del passat. Hi ha qui diu que l'anarquisme va morir al final de la revolució espanyola, durant la Guerra Civil, però sense l'anarquisme no s'entendria la revolució antiglobalització de Seattle. Considero que l'anarquisme ha estat implicat dins dels grans moviments socials de la història del segle XX, des del moviment antiapartheid i pels drets civils als Estats Units fins al moviment antinuclear europeu. Potser no els ha liderat, però sí que n'ha format part. Jo m'implicava en tot això perquè volia viure la vida en un sentit anarquista. El problema és que els governs i el capitalisme tenen tentacles a tot arreu. És difícil escapar del sistema capitalista. Vivim en un sistema de mercat.

"Sóc molt lent llegint: em va costar un any i mig descobrir de què carai parlava Levi Strauss"

Com a antropòleg, coneixes casos de pobles que visquin fora del sistema capitalista?

Sí. N'hi ha que, més o menys, estan fora, però no del tot. Hi ha grups humans que viuen a les selves o als boscos –a milers de quilòmetres dels centres capitalistes– i que són relativament autònoms en l'àmbit social, econòmic i cultural. Tot i això, en certa manera també formen part del sistema perquè intercanvien productes amb l'exterior. Tinc el sentiment que ho tenen magre. El poder dels estats els assetja. El capi-

talisme vol privatitzar-ho tot. A la Gran Bretanya, tot és privat. Si volgués crear el país caminant per boscos o muntanyes, segur que acabaria fent alguna il·legalitat perquè tots els camins són privats. En envi, a Malawi, on vaig fer treball de camp, encara pots anar caminant allà on vulguis sense cometre il·legalitats. Només és caminar! Crec que, d'aquí poc, tot això anirà desapareixent. Haurem de pagar per tot: per caminar, per beure aigua dels rius i, fins i tot, per respirar. Ja ho veureu! El sistema capitalista s'està infiltrant a tot arreu. Siguis on siguis –treballant, estudiant, passejant–, sempre t'estaràs enfrontant al capitalisme. Jo no m'he vist mai a mi mateix com un activista, però m'he acabat enfrontant al poder. Fins i tot vaig ser cap de departament a la universitat, tot i que no creia en els caps de departament i, per tant, tot ho decidíem en assemblea i per consens. He intentat ser un anarquista en tot el que he fet. L'anarquisme no només és un moviment de protesta, sinó una manera de viure. És una manera de relacionar-se amb el món i amb la gent.

Des d'un punt de vista antropològic, creus que els primers éssers humans a la terra eren anarquistes? L'anarquisme seria un estat de relació natural?

El problema és la paraula *natural*. Els humans mai no han estat naturals, són éssers socials. Som naturals perquè, bàsicament, hem de menjar i respirar per sobreviure, però fa molt i molt de temps que els primats van evolucionar, van desenvolupar la cultura i el llenguatge i van començar a viure en grups socials. L'ésser humà és natural i social al mateix temps.

"No has de ser un superradical per ser anarquista: només necessites llegir alguns diaris"

Llavors, els suposats Adam i Eva del Paradís eren anarquistes?

Sí i no. Fa cinc mil anys, els éssers humans vivien en societats que no tenien estructures de poder clares ni cap govern. Fa només 300 o 400 anys, no es vivia en una societat capitalista: es vivia en societats desiguals amb unes condicions duríssimes, amb esclavitud... però no era capitalisme. El capitalisme no comença a funcionar realment fins al segle XVI. L'Estat, entès com a govern centralitzat d'un territori, només té cinc mil anys de vida. Abans d'això, en cert sentit, els humans tenien unes condicions de vida relativament anarquistes. No era una societat amb llibertat total, ja que es mantenia un ordre relatiu de les coses, però molta gent decidia la vi da i les relacions que tenia amb autonomia. La gent es matava entre ella i tenia conflictes grupals i interpersonals, però no existia un Estat (en el sentit actual) que solucionés aquests conflictes des de dalt.

Anarquisme rima amb desordre, caos i violència?

Molta gent, com Koprotkin i d'altres, explica que l'anarquisme és una societat ordenada basada en la cooperació, l'ajuda mútua i coses així. Si ens allunyem de la mirada romàntica, però, l'anarquisme té les seves limitacions. Ser una societat amb una agricultura d'autosubsistència té les seves limitacions; ser una societat de caçadors i recol·lectors també comportaria no tenir televisió ni alta tecnologia per comunicar-nos. Molts anarquistes suggereixen que podem aprendre moltes lliçons de les societats d'autosubsistència i caçadores recol·lectores en qüestions com la igualtat, el respecte a la terra... Però els pensadors anarquistes han de pensar en construir la societat del futur i no mirar cap al passat. No hem de pensar que les tecnologies són dolentes, però tampoc que ens resoldran tots els problemes.

De la indignació a l'acció

Fa poc més d'un any, persones de tot el món van sortir al carrer, cansades de la injustícia, la corrupció, el saqueig i la manca d'alternatives que ofereixen els poders polítics i financers. Molt abans d'això, l'any 2008, va néixer el Fòrum Social Català com la primera activitat unitària, de ressò i amb un paper articulador entre els moviments i les organitzacions socials. El dissabte

9 de juny, la plaça de Catalunya de Barcelona va acollir la tercera edició del FSCat, que enguany s'ha plantejat l'objectiu de canalitzar la indignació de la ciutadania cap a projectes, campanyes i iniciatives que, des de fa anys, ofereixen solucions concretes als greuges socials. Ara bé, com poden contribuir a crear una democràcia per i per a les persones?

L'objectiu de la jornada era visibilitzar propostes i aconseguir adhesions

- Robert Bonet

Oriol Agulló
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Passen pocs minuts de les 12 del migdia i Joaquim Sempere, professor de Sociologia de la Universitat de Barcelona i autor de llibres com *Mejor con menos: necesidades, explosión consumista y crisis ecológica*, és al mig de la plaça de Catalunya de Barcelona. Les polítiques d'austeritat s'han de gestionar de manera més justa perquè, com afirma el sociòleg, cal diferenciar entre la frugalitat imposada i la contenció per raons energètiques i ecològiques. "Sí que hi ha propostes de canvi", argumenten enèrgicament Raimundo Viejo, Jordi García Jané, Arcadi Oliveres o Martí Olivella, entre altres.

Durant l'acte de commemoració del tercer Fòrum Social Català, les diferents expertes i ponents van posar de

relleu el paper protagonista que tenen els moviments socials a l'hora d'articular solucions que beneficiïn el 99% de la població, que viu una progressiva retallada de drets socials. Tot i la intensitat

-
Fins a 88 propostes d'alternatives i de canvis en les estructures econòmiques i fiscals per organitzar la resistència contra les agressions neoliberals

-
de la jornada, el procés d'elaboració del FSCat 2012 va ser ben llarg. Es va iniciar el mes de gener a través de diverses sessions explicatives que van involucrar més de 140 entitats i moviments socials, ja que, com indica el seu lema, per fer

possible un altre món, *Tothom és clau!*. Durant les fases del FSCat, s'han presentat fins a 88 propostes per exemplificar formes de vida alternatives, impulsar canvis en les estructures econòmiques i fiscals i organitzar la resistència contra les agressions neoliberals. Així, el dissabte es van mostrar públicament moltes d'aquestes propostes, agrupades sota un projecte o una temàtica perquè la gent s'assabentés del que s'està gestant i s'hi pogués adherir. El camí és llarg, però ja fa mesos que marxa i, per fer-ho palès, el 9 de juny hi va haver temps per la presentació de campanyes que ja fa temps que treballen en l'FSCat. Una d'elles és la plataforma No a Eurovegas, explicada per Eva Yus, que insistia en la lluita contra la instal·lació del casino del Baix Llobregat presentant el calendari d'activitats i

d'accions populars per als propers dies. Després d'ella, va arribar el torn de Pepe Beúnza, que suggeria la mobilització ciutadana per "retallar la despesa militar i els negocis ocults" i pressionar els partits polítics de cara a modificar els pressupostos de 2013.

A continuació, veurem quines són les noves línies d'acció proposades pel fòrum en una edició que, lluny de quedar tancada, rebrota, fruit del suport de les persones que, el dissabte passat, es van adherir als diferents projectes.

+INFO

forumsocialcatala.cat
fscat.blog.pangea.org

Del Fòrum Mundial a les trobades descentralitzades

El primer Fòrum Social Mundial va tenir lloc a Porto Alegre l'any 2001 com a contrapunt al capitalisme global representat pel Fòrum Econòmic Mundial, que es reuneix periòdicament a la ciutat Suïssa de Davos. Era l'època d'eclosió del moviment antiglobalització, que havia anat guanyant incidèn-

cia a partir de les contràctimes que es van iniciar a Seattle (1999). El poder de mobilització d'aquestes convocatòries va anar creixent fins al punt que el Banc Mundial es va veure obligat a cancel·lar la reunió sobre Economia del Desenvolupament que tenia prevista celebrar a Barcelona (2001).

La primera edició del fòrum va reunir milers de persones vinculades als moviments socials, que van respondre a la crida d'organitzacions com ATTAC o el Partit dels Treballadors del Brasil (PT). L'objectiu era articular una proposta global alternativa al neoliberalisme, que es plasmava en punts

que encara formen part del que es podria considerar l'agenda bàsica de la justícia global, com l'aplicació de taxes a les transaccions financeres especulatives i la condonació del deute extern dels països més empobrits del planeta, sense oblidar el rebuig a l'Àrea de Lliure Comerç a les Amèriques (ALCA).

Una nova política

Davant la impossibilitat que el poder que estableix la Constitució actual pugui resoldre la crisi que estem patint, l'FSCat 2012 busca activar la ciutadania per promoure una democràcia més participativa i directa i crear una nova Constitució. Així doncs, una de les propostes recollides a les sessions de treball consisteix a oferir eines i procediments de consulta, deliberació i autoorganització ciutadanes. Amb aquest propòsit, un grup de treball integrat per membres de col·lectius com Assemblees Ciutadanes Constituents, Consulta Popular i Reforma del Sistema Electoral 15-M i ciutadania individual es van posar a recollir i a comparar plataformes de participació ciutadana com OpenFSM o Participa 4.0. A través de la campanya *Cerquem voluntaris informàtics per canviar el món*, el grup de l'FSCat treballa per desenvolupar la plataforma virtual World in progress, una xarxa de gestió de projectes i de coneixement que ha de posar en contacte diferents col·lectius i promoure la informació i la presa de decisions per part de la ciutadania. Per aquest motiu, el projecte cerca gent experta en informàtica, telecomunicació, dret i gestió que contribueixi a desenvolupar l'eina.

Amb aquest mateix sentit, l'Assemblea Social de Catalunya, vinculada a les taules ciutadanes per a la convergència i l'acció, va proposar la mobilització ciutadana per repensar una altra Europa, tot impulsant les iniciatives que posin en qüestió els tractats i els instruments d'aplicació de les polítiques de la Unió Europea, que estan agreujant la crisi per al 99% de la població i estan assentant les bases per a una contrarevolució conservadora.

Defensa ciutadana davant les retallades

Davant la crisi, l'atur i la pobresa creixents i la retallada del PIRMI per part del govern de la Generalitat, l'FSCat2012 ha engegat un procés d'informació, educació i pressió popular per dur a terme una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) que aprovi el projecte de Llei de Renda Ciutadana Garantida al Parlament de Catalunya. Per aquest motiu, la Comissió Promotora ILP Renda Ciutadana –que agrupa un ventall molt ampli d'organitzacions socials, cíviques i polítiques– està duent a terme, des del mes de maig, la precampanya a través de presentacions i sensibilitzacions ciutadanes. L'objectiu de la Comissió Promotora és presentar la ILP a la taula del Parlament durant els mesos de setembre i octubre i fer la recollida de més de 50.000 signatures. Un altre dels objectius de la proposta i de l'Assemblea d'aturats i aturades de Barcelona és vehicular la tercera marxa contra l'atur, que ha de permetre l'explicació i l'extensió de la ILP i fer visibles les reivindicacions de les persones aturades.

Una altra conseqüència de les retallades econòmiques i socials és la pèrdua dels drets fonamentals. Per aquest motiu, en el marc de l'FSCat, l'associació contra l'exclusió jurídica Èdip Rei, Respolis, els grups de treball d'Auditoria ciutadana del deute i Reforma del sistema electoral 15-M han encaçalat un projecte per analitzar quins són els drets vulnerats, no reconeguts o ignorats, tot fent denúncies i mobilitzacions sistemàtiques en contra de les institucions que trepitgen aquests drets.

Un nou sistema econòmic i financer

Davant del dèficit democràtic i cultural causat per la dictadura que exerceix la banca sobre la política i les societats, l'FSCat 2012 s'ha marcat l'objectiu d'impulsar una economia que respongui a les necessitats reals de les persones a través d'accions legislatives i tribunals populars contra els criminals econòmics. En aquesta línia, ATTAC Acordem va presentar la proposta de web *Carta al banquero*, web ciutadana contra la dictadura de la banca. L'eina permet recollir opinions i queixes de la població, denúncies d'individus i col·lectius a entitats bancàries concretes, treballs d'investigació sobre el funcionament del sistema financer per part d'associacions i membres del món acadèmic i propostes alternatives de banca pública. Aquest portal pretén fer pedagogia

sobre les necessitats humanes i establir els fonaments de l'economia al servei de les persones.

Amb la idea de treballar per a la transparència i lluitar contra la corrupció i el frau fiscal de bancs i de governs, els col·lectius Ciutadania Activa, Respolis i Nova-Innovació Social han impulsat la web *transparents.org*. A més, durant la campanya de l'IRPF, s'està promovent la campanya Penyora fiscal per la transparència pública, amb l'objectiu de saber què es fa amb els diners de la gent i d'on surten i com es gestionen les ajudes governamentals als bancs i les caixes. Les accions no acaben amb la plataforma virtual, sinó que es volen presentar esmenes a l'Avantprojecte de llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern i

llançar les campanyes Okupa els bitllets, Bitllets de 500 euros, no gràcies, i Règim de Transparència.

Amb una mà protegir i amb l'altra construir. Amb aquesta idea, la Xarxa d'Economia Solidària i el Centre Autogestionat de Solidaritat entre l'Àrea Llatina van presentar propostes per al desenvolupament de pautes per encaminar-nos cap a un sistema polític postcapitalista des del cooperativisme i l'economia solidària, l'ecodemocràcia cooperativa. Entre les idees del grup de treball, es va proposar la creació de grups locals per a la promoció de les finances ètiques, la creació de la Fira d'Economia Solidària de Catalunya o el desenvolupament d'un segell de balanç social per a la visualització de la pràctica socio-econòmica ètica.

Presentació de projectes al FSCat d'enguany

Robert Bonet

Una acció comuna transformadora pel 15 d'octubre

Davant l'ofensiva global del neoliberalisme, Research & Degrowth, la subcomissió Decreixement Acampada Barcelona, Nova-Innovació Social, Respolis, Ciutadania Activa i les plataformes Menja Just i Aigua és vida s'han marcat l'objectiu d'aportar propostes per fer una consulta internacional que pugui inspirar accions per fer el proper 15 d'octubre.

Les accions presentades són: una vaga de consum a les transnacionals perquè la ciutadania assumeixi la responsabilitat dels efectes no conscients dels seus hàbits de consum, amb especial atenció a la indústria alimentària; qui paga mana: una acció d'obediència civil sobre l'aigua, que busca denunciar la privatització dels serveis públics de l'aigua a través d'una campanya

d'institució al pagament de la tarifa d'Agbar, o desqualificar les agències de qualificació, que vol posar en relleu la implicació en escàndols, imprevistes i mentides de les tres principals agències de qualificació noaiorqueses (Fitch, Moody i Standard & Poor's) identificant les oficines més properes a cada població i desacreditant obertament la feina que fan.

En el rerefons, hi havia l'exemple de creació de contrapoders, simbolitzats pels exemples de Chiapas o el moviment bolivarià.

El format de les cites anuals multitudinàries es va repetir a la mateixa ciutat brasilera els anys 2002, 2003 i 2005 i a Bombai (2004), Veneçuela

(2006) i Nairobi (2007). De mica en mica, però, l'èxit d'aquest format es va anar diluint (tot i que també es van fer reunions a Belém el 2009 i a Dakar el 2010) i es va veure la necessitat de buscar noves maneres de donar continuïtat i dinamisme al gran nombre de propostes que havien anat sorgint.

L'any 2008, els col·lectius que s'agrupaven sota el paraigua del fòrum van fer una crida per organitzar una jornada de mobilització global, que va tenir repercussió a 75 estats del món. A Catalunya, centenars d'entitats i movi-

ments es van aglutinar al voltant del primer Fòrum Social Català (FSCat) a la UB i a altres poblacions, on es van celebrar seminaris i tallers centrats en grans eixos de treball, com ara els drets socials i la defensa del territori.

La llibertat guiant el poble

FOTOGRAFIA: Oriol Clavera

En aquest últim any, el poder s'ha plantat davant nostre amb absoluta violència, amenaçant-nos i fent ús dels seus aparells repressius amb una política amb què es pretén provocar la por per desarmar les protestes. Unes formes de control que, alhora, han mostrat la feblesa d'un poder enfangat en la crisi, l'abús i la corrupció. La seva posició ultraliberal ha demostrat que la seva visió de l'ordre social, transmesa per mitjà de la família, l'organització del treball, el sistema educatiu i els mitjans de comunicació i culturals, ja no és capaç de conformar el sentit comú d'aquells que aparentment semblaven dominats. El discurs alienador els ha saltat pels aires.

Amb la lletania que "hem estirat més el braç que la màniga", ens volen fer responsables de la seva cobdícia. Però, de quin braç parlen? Com a la pintura *La llibertat guiant el poble*, de Delacroix, la noia de la fotografia alça el braç, enmig del triangle que forma la policia a primer terme, no pas per agafar res, sinó per exigir, en nom de la llibertat real, que s'aturi el robatori de les nostres vides. Una forma, la triangular, que també queda marcada per la com-

posició del quadre de referència, que, alhora, és el signe de la llibertat de les dones, la lluita desafiadora del poder patriarcal, i que en la fotografia queda representat simbòlicament per les armes policials.

Si durant aquests últims trenta anys el poder polític i econòmic ens controlava com l'ull de déu a través de les seves instàncies ideològiques, el triangle trinitari, el pensament a canvi de *benestar*, avui, aquells que, omplint-se la boca de democràcia, volen mantenir els seus privilegis amplifiquen el *Big Brother* de l'obra d'Orwell gràcies a un sistema repressiu al carrer i al control de les vides privades d'aquells que lluiten per una alternativa al capitalisme. Resistència, indignació i força col·lectiva marquen amb claredat –oposant-s'hi– els límits a la injustícia i a l'abús repressor: les mans indignades davant de les armes. El contrapoder que es resisteix a acceptar que no és possible acabar amb l'opressió i accedir a la llibertat s'aixeca contra la voluntat d'enfortir la societat disciplinària, contra un sistema destructiu de la dignitat humana.

Clara Camps Calvet

observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

ANÀLISI

La majoria de mitjans catalans silencien la lluita minera

Després de dies de disturbis a les carreteres asturianes, fruit dels desacords entre sindicats miners i patronal, s'intueix que molts mitjans han estat obviat els conflictes laborals i la lluita d'alta intensitat que es viu a la zona. Les imatges principals han corregut via Twitter i Facebook i inclouen llançament de coets, talls de carreteres amb pneumàtics cremant, arbres creuats i cremats enmig de vies de circulació, detencions de miners, llançament de pedres amb tiradors, gasos lacrimògens, la policia retrocedint davant dels miners, etc. Tot i la contundència i l'excelsionat dels fets, no hem vist gaires notícies sobre aquesta lluita laboral als mitjans d'informació convencionals. Una cerca sobre el tractament fet per alguns mitjans mostra els resultats que s'expliquen a continuació.

A les diverses cerques fetes al portal de notícies 3/24, de Televisió de Catalunya, només trobem una notícia on, indirectament, es parla de la situació amb motiu de l'acció de protesta d'un senador lleonès del PSOE, que va regalar un casc a Mariano Rajoy com a gest de rebuig davant la situació del sector miner. A la resta del portal, no hi apareix res més, a banda d'algunes fotografies penjades per persones usuàries a la secció *El meu 3/24*.

Si fem la cerca des de Google o des de les eines de cerca dels mitjans digitals –cercant *astúries, miners, mines o asturians*–, no apareix cap notícia d'aquesta temàtica al diari *Ara*, a *Vilaweb*, a *El Periò-*

dico, a *El Punt Avui* o al *Diari Balears*. La *Vanguardia* esmenta les protestes mineres de forma molt breu a través d'un article d'opinió de Fernando Onega (2/06/2012) que parla de les primeres protestes, que van ser menys tenses. La *Provincia* publica un parell d'articles; un text d'agència sobre un dels talls de ports i un de propi, on destina més espai a detallar les accions dutes a terme que no pas a explicar el conflicte en si. El diari *Levante* publica dos vídeos amb un text breu, un vídeo d'agència i un article d'agència.

Tot i l'excelsionat dels fets, les imatges del conflicte miner només han circulat per les xarxes socials

És a dir, als mitjans editats als Països Catalans triats, tan sols es publica un article de producció pròpia, un parell d'agència, tres vídeos, un article d'opinió previ al darrer increment de combativitat i les imatges pujades per una persona al portal 3/24.

Pel que fa als diaris editats fora dels Països Catalans, *El País* (07/06/2012) informa que els miners i els transportistes col·lapsen fins a vint carreteres. La notícia en qüestió enllaça amb un text anterior on s'explica la paralyzació de

Les imatges de la lluita i dels enfrontaments amb la policia han estat ocultades pels mitjans

les mines des del 23 de maig. El periòdic *ABC*, a l'edició digital *Asturias*, publica una desena d'articles (fins el 8 de juny) on xifra que les persones en lluita són 500 i descriu les negociacions, les mobilitzacions, l'acampada a Oviedo, els talls de carreteres a Lleó i Astúries i la requisita de material perillós per part de la Guàrdia Civil, entre d'altres. L'edició digital de *La Razón* hi dedica un article, el dia 7 de juny, on explica els talls de carreteres i del servei ferroviari i esmenta breument el conflicte miner. El diari *El Mundo*, per la seva banda, publica tres articles de l'a-

gència Europa Press relatius als talls de carreteres i un sobre la protesta a Madrid del dia 31 de maig. Així doncs, el seguiment és força desigual als diaris d'àmbit estatal, tot i que se centren bàsicament en els disturbis i les "molèsties" ocasionades sense aprofundir gaire en les causes.

Per poder comparar la cobertura mediàtica, us convido a cercar informació sobre aquest conflicte i contrastar els resultats amb els que apareixen sobre la trentena de miners xilens que van quedar atrapatats dins una mina el 2010. Qualsevol cerca en un únic mitjà dels

consultats dona més d'una dotzena de resultats, tot i la distància, el nombre de persones afectades i la rellevància del succés.

Així doncs, podem deduir que les anècdotes o els accidents vinculats amb la mineria i els valors d'heroicitat relacionats amb esdeveniments més o menys imprevisibles són tractats i difosos àmpliament (en el cas dels miners xilens, fins i tot es vol rodar una pel·lícula) i, en canvi, els conflictes laborals o polítics, amb uns valors de lluita i confrontació amb l'Estat i la patronal, no reben el mateix tractament. ALBERT S.

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

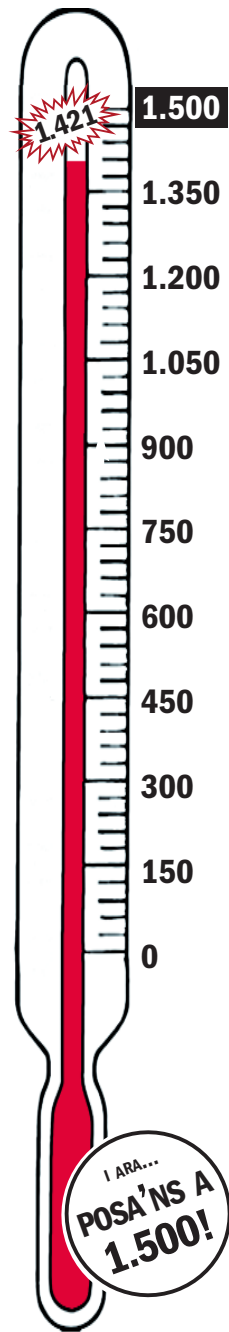
DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIJUMENGE: 23h. Zientzia i Zpirtu.

. SUBSCRIPTÒMETRE

Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

*MÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS
*MÉS DESPESES
D'ENVIAMENT SI N'HI HA

IL·LUSTRACIÓ DIRECTA

Exposició del 4 de juny al 30 de juny

Aquesta exposició és un recull de 5 anys del Setmanari de Comunicació Directa per conèixer la feina dels il·lustradors i il·lustradores que posen imatges als continguts del setmanari.

INAUGURACIÓ
DILLUNS 4 DE JUNY DE 2012 - A les 20h
A l'Ateneu Popular Julia Romera - c. Sant Ramon, 51 (Santa Coloma de Gramenet)

SETMANARI DE COMUNICACIÓ DIRECTA
www.directa.cat

ATENEU POPULAR JULIA ROMERA
Carrer Sant Ramon, 51 - Santa Coloma de Gramenet
www.ateneusantacoloma.cat

. PUNTS DE VENDA

- BARCELONA. GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **GUINARDÓ:** Llibreria Rocaguinarda · Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Taller de Músics · Requesens, 3-5 | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc Can Mantega · Joan Güell amb Can Mantega | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilardell | Coop57 · Premià, 15. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornellà · Ctra. d'Esplugues, 46. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Cal Rabell · Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **MONTMELÓ:** Llibreria Guasch · Major, 43. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **SITGES:** Quiosc Can Jorner · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Llibreria Bufavents · Major, 23 | Fem Cadena · Av. Barcelona, 81. **TERRASSA:** Terrassa Respon · Societat, 6 | Llibreria Synusia (Ateneu Candela) · Sant Gaietà, 73. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petrillo, 9 | Sodopau · Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDES:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Butlleta de subscripció

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrès

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

CANADÀ · L'APLICACIÓ DE LA LLEI D'EMERGÈNCIA NO FRENA LA VAGA GENERAL IL·LIMITADA D'ESTUDIANTS DEL QUEBEC

De la mobilització estudiantil a les cassolades ciutadanes

Sandra Oriola
Barcelona

La nostra nuesa davant la vostra falta de transparència, amb aquest lema, nues i sota la pluja, les estudiants del Quebec, que ja porten quatre mesos de vaga general il·limitada, es van manifestar davant la zona cèntrica de Crescent de Montreal el cap de setmana del 9 i 10 de juny. Aquesta darrera acció de protesta estudiantil -que va acabar amb la detenció de 29 persones- posa de manifest que, tot i la repressió exercida pel govern neoliberal quebequès les últimes setmanes, l'estudiantat no cedeix en la seva lluita contra l'augment del 75% del preu de la matrícula universitària.

A principis de maig, la ministra d'Educació Line Beuachamp va dimetir després del fracàs de l'intent d'arribar a un acord amb l'estudiantat, que no va acceptar la seva proposta d'abandonar la vaga a canvi d'augmentar les beques i els préstecs per fer front a les noves taxes universitàries. Davant el careró sense sortida en què es trobava el govern neoliberal, el primer ministre quebequès Jean Charest va decidir imposar una llei d'excepció anomenada llei 78, amb vigència fins al 23 de juliol, data en què es preveu la celebració de les properes eleccions autonòmiques al Quebec.

El primer ministre quebequès ha imposat una llei d'excepció amb vigència fins al 23 de juliol

Segons el govern, aquesta llei serveix per impedir que les estudiants en vaga continuïn "boicotejant" els cursos i per garantir "el dret individual als estudis" a totes aquelles alumnes que no estiguin d'acord amb la protesta -tot i que suposin menys del 10% en algunes classes. La llei 78, però, ordena que el professorat repregui la seva tasca i compleixi amb els deures relacionats amb les seves funcions sense interrupció, retard, reducció o alteració; prohibeix que qualsevol associació organitzi cap acció que impedeixi complir aquesta

Les mobilitzacions estudiantils fa mesos que omplen els carrers de Montreal

La manifestació del 22 de maig va acabar amb centenars de detinguts

obligació, i impedeix fer reunions dins les universitats o en un radi inferior a 50 metres -i aplica multes de fins a 4.000 euros per persona o 25.000 euros en el cas d'una portaveu o associació. D'altra banda, la llei també regula qualsevol tipus de manifestació, ja que exigeix un mínim de 50 persones per sol·licitar el permís per fer-ne una i cal anunciar-la amb més de vuit hores d'antelació. També dona ple-

na llibertat a la policia per modificar l'itinerari o declarar il·legal la marxa, si les forces de seguretat ho consideren oportú.

De la lluita estudiantil a la desobediència civil

Més de 2.500 persones han estat detingudes a causa de la llei 78 perquè, lluny de cedir davant l'ofensiva governamental, des que es va començar a aplicar la normativa,

les estudiants han convocat diàriament una manifestació nocturna (a les vuit del vespre) pels carrers centrals de Montreal, on també s'han anat afegint ciutadanes descontentes amb una llei que ataca drets fonamentals suposadament garantits per la Constitució del país.

S'han començat a veure pots, paelles, cassoles i altres estris de cuina a les manifestacions, inspirant-se en les cassolades que va fer

la població xilena contra la dictadura d'Agosto Pinochet i que també s'han adoptat a moltes de les mobilitzacions estudiantils i anti-capitalistes actuals arreu del món. De mica en mica, les cassolades s'han estès per la resta de barris de Montreal i per diverses ciutats i pobles del Quebec. Fins i tot s'han organitzat mobilitzacions de suport a altres zones del Canadà, com Ontario i Toronto, on no s'ha aplicat la pujada d'impostos.

La qüestió nacional ressorgeix

Les mobilitzacions també han posat en relleu la qüestió nacional del Quebec, ja que la majoria de participants parlen francès i porten banderes del Quebec o altres elements patriòtics. Un dels motius que explica el ressorgiment de l'independentisme entre els sectors més joves és el feble argument que utilitza el govern neoliberal i centralista per justificar l'increment de les taxes de matrícula. Segons el primer ministre quebequès Jean Charest, els estudis universitaris són molt barats a la província del Quebec, en comparació amb la resta de províncies del Canadà, fet que suposa un greuge comparatiu que s'ha de "solucionar per solidaritat". Un segon motiu és que la situació política del Quebec no tan sols s'ha vist trasbalsada pel conflicte estudiantil, sinó també pels escàndols del govern estatal actual de Stephen Harper, del Partit Conservador, implicat en molts casos de corrupció, especulació, privatitzacions, frau electoral, desastres mediambiental, venda d'armes, etc. En aquest context, doncs, no és estrany que, per a moltes persones, el Canadà ja no sigui un Estat de referència i que ressorgeixi el sentiment independentista -afeblit des de fa uns anys- per reivindicar la seva diferència.

De moment, l'estudiantat ja ha declarat que, tot i que s'acosta l'estiu i, per tant, la finalització del curs escolar, les mobilitzacions no s'aturaran. A més, tot i que es preveuen manifestacions menys nombroses, s'espera que es multipliquin arreu del territori, ja que moltes estudiants marxen de Montreal i van a passar l'estiu a les seves poblacions d'origen. La voluntat és continuar fent accions que tinguin una repercussió econòmica i pressionar realment el govern perquè escolti les seves demandes.

VENEÇUELA • EL PAÍS ES DEBAT ENTRE UN LÍDER MALALT DE CÀNCER, UNA OPOSICIÓ INEXISTENT I LA PRESSIÓ VIOLENTA DE WASHINGTON

Chávez reconquereix l'escena política

Aram Aharonian, professor i periodista uruguaià-veneçolà
Agència Alai

Quan falten 120 dies per les eleccions presidencials, la situació política veneçolana continua fortament marcada, d'una banda, per l'evolució de la salut del president Hugo Chávez i, de l'altra, pels dubtes creixents respecte si la tan pregonada unitat de l'oposició es mantindrà fins el pròxim 7 d'octubre. El candidat opositor, Henrique Capriles Radonsky, no ha obtingut molt suport entre la població, ni tan sols mentre Chávez ha estat fora de joc a causa dels problemes de salut. Però, possiblement, la incertesa principal no són els resultats dels comicis, sinó el procés electoral en si. Hi ha una sèrie de grups i personatges -nacionals i estrangers- que no volen que se celebren les eleccions i aspiren a provocar un trencament per forçar una situació d'emergència.

La incertesa principal no són els resultats dels comicis presidencials de l'octubre sinó el procés electoral en si

Per la part del chavisme, la manca d'una direcció col·lectiva del procés i d'una aliança estratègica amb les bases polítiques dels partits i els moviments afins es percep, avui dia, com una debilitat per poder assegurar un futur estable pel proper període presidencial 2013-2019. Mentrestant, l'oposició juga brut i les agressions contra periodistes que s'identifiquen amb el chavisme puguen de to a l'Estat de Zulia, governat per un excandidat presidencial opositor de Chávez. Una granada de mà va explotar al diari *Qué pasa* i la seu de TV Catatumbo va ser trotejada. Així mateix, el ministre d'Energia elèctrica, Héctor Navarro, ha denunciat en diverses ocasions sabotatges a la indústria elèctrica del

Hugo Chávez en una compareixença pública el mes d'agost de 2011

país, seguint la línia de les accions contra el metro de Caracas. En aquest sentit, el president de la Companyia Anònima Metro de Caracas, Haiman El Troudi, ha declarat: "No ens sorprendria l'ús d'explosius més endavant".

D'altra banda, a Veneçuela, parlar de la successió o la substitució de Chávez continua sent tabú, tenint en compte els sis anys de govern que li quedarien si guanyés les eleccions d'octubre. La constitució del país estableix que, si el president no aconsegueix acabar els dos primers anys de legislatura, cal convocar unes altres eleccions. Si els supera, l'ordre de successió és, en primer lloc, el vi-

cepresident (designat directament pel president) i, en segon lloc, el president de l'Assemblea Nacional; en aquest cas, Elías Jaua i Diosdado Cabello, respectivament. Encara que parlar-ne sigui tabú, diverses enquestes han mesurat els potencials suports electorals que rebrien diversos dirigents chavistes davant la possibilitat o l'eventualitat que Chávez no pugui ser candidat el proper 7 d'octubre. També per això, el govern ha canviat el seu discurs publicitari i està centrant el missatge en el projecte més que en la persona, intentant donar cos al futur del chavisme més enllà de la figura de Chávez.

Finalment, segons diverses anàlisis, l'estratègia de Washington és evitar la celebració de les eleccions -i el seu resultat- a través d'actes de desestabilització, com l'ús de terroristes i paramilitars. Chávez ha alertat que hi ha "sectors embogits" de la ultradreta que són capaços de cometre bestieses de tot tipus i articular un moviment d'intervenció estrangera, arran del poc èxit que ha tingut la candidatura de l'opositor Capriles.

Amb una mica d'ajuda...

En l'àmbit dels mitjans de comunicació, hi ha novetats. Convençuda de la falta de credibilitat dels mitjans veneçolans, l'estratègia que

aplica la dreta nacional i transnacional és publicar informacions teòricament objectives, imparcials i neutrals a mitjans de l'Amèrica Llatina (com el diari argentí *La Nación*), els Estats Units i Europa per, després, reproduir-les dins el país.

Segons el diari espanyol *ABC*, Chávez pren un opiaci "cent vegades més fort que la morfina" per alleugerir els forts dolors causats per "l'avenç persistent del càncer d'ossos", citant un "informe d'intel·ligència". La campanya segueix als EUA, on el periodista Dan Rather, de la cadena HDNet, va assenyalar sense marge de dubte que el president de Veneçuela es troba "a la seva etapa final" i que "és dubtós" que arribi viu als resultats de les eleccions del 7 d'octubre. Rather cita "una font altament respectada i propera a Chávez que coneix el seu estat i l'historial mèdic".

La por i la política

Una altra estratègia de l'oposició és la difusió de la idea que la societat viu amb por. Fa setmanes, l'ex-president José Vicente Rangel va denunciar que la població veneçolana era presonera de la por: "Però no de la por als crims, que està plenament justificada a causa de l'augment dels delictes, sinó d'una por difusa, de signe polític, que exerceix pressió sobre l'opinió pública. Una antesala a la possibilitat de qüestionar el resultat favorable al chavisme de les eleccions del 7 d'octubre". També el sacerdot jesuïta Luís Ugalde, exrector de la Universitat Catòlica de Caracas, ha assenyalat que les enquestes preveuen una àmplia majoria de Chávez sobre Capriles Radonski perquè les persones entrevistades tenen por de manifestar la seva veritable intenció de vot. La característica d'aquesta campanya de la por -amb molta difusió mediàtica- és que sembla que prepari el terreny per a noves i futures denúncies de frau electoral. El mes de maig, la intenció de vot a favor d'Hugo Chávez era del 54,8%, davant el 26,3% favorable a Henrique Capriles, segons l'estudi elaborat per l'Institut Venezolano de Anàlisi de Datos (Ivada), que -per cert- no és oficialista.

REGNE UNIT · L'IMPACTE DELS JOCS OLÍMPICS DE LONDRES (II)

Restricció 'olímpica' de llibertats

La 'London Olympic Games Act' permet emprar la força amb l'objectiu d'evitar qualsevol intent de desplegar material publicitari allè a les patrocinadores oficials

Oriol Barba i Anna Subirats
Londres (Regne Unit)

Des del seu restabliment l'any 1896, els Jocs Olímpics sempre han estat un reflex dels debats polítics i socials del moment. La participació de les dones (París 1900), l'exaltació del totalitarisme (Berlín 1936), la igualtat racial (Mèxic 1968), el conflicte Israel-Palestina (Munic 1972) i el bloqueig anticomunista (Moscou 1980) en són alguns exemples.

Aquesta vegada, Londres 2012 se celebra en ple apogeu de la visió neoliberal de la ciutat, que té el binomi seguretat-corporativisme com a màxim exponent. En aquesta línia, els Jocs Olímpics d'aquest estiu exemplifiquen a la perfecció el model basat en la generació de guanys amb la màxima eficiència on, per una banda, el capital privat es beneficia d'un esdeveniment

essencialment finançat i promogut pels poders públics i, per l'altra, la seguretat actua com a mecanisme que ho garanteix i evita els conflictes potencials.

Corporativisme

En general, els Jocs Olímpics són producte de les relacions entre un entramat d'organismes i empreses poc transparents i democràtiques, amb el Comitè Olímpic Internacional (COI) com a màxim exponent. Com a propietari exclusiu del *movement olímpic*, el COI representa una mena de club privat amb seu a Lausana, que no paga impostos gràcies a un acord signat amb el govern suís i on les noves membres són escollides directament per membres existents. A Londres, amb l'objectiu de representar els interessos del COI, s'han creat dues empreses privades: la British Olympic Association (BOA) i el London

Organization Committee of the Olympic and Paralympic Games (LOCOP). L'única empresa pública dels jocs (constituïda per llei), l'Olympic Delivery Agency (ODA), és la responsable de la construcció d'infraestructures i de la transformació urbanística, és a dir, de proporcionar sòl, capacitat legislativa i judicial, en definitiva, preparar la ciutat perquè tot es dugui a terme de manera eficient i en les millors condicions possibles. Però el negoci no s'acaba aquí, ja que algunes de les empreses patrocinadores oficials més importants de Londres 2012 són Coca-Cola, Dow, McDonald's, Visa, Adidas, BP i British Airways, entre d'altres. Un conjunt d'empreses que, bàsicament, es beneficien de la bona imatge associada als Jocs -en relació a l'esport, la superació personal, el joc net, els principis ètics i el respecte- per mostrar-se com a entitats socialment respon-

sables, actives i compromeses amb el bé comú. Això genera paradoxes importants com, per exemple, el fet que BP, una de les empreses més contaminants del planeta, patrocini Londres 2012 com a *sustainability partner*. Diverses organitzacions i països han criticat la relació entre el COI i aquests empreses i han exigint que les patrocinadores dels jocs compleixin amb unes determinades condicions laborals, de respecte i de transparència. Fins ara, però, no s'ha aconseguit res.

Seguretat

Per altra banda, els Jocs Olímpics actuen com a escenari ideal per aplicar la *doctrina del xoc* en nom de l'amenaça del terrorisme internacional. Londres 2012 comptarà amb un dispositiu de seguretat extraordinari, inicialment previst en 9.000 agents de policia metropolitana, 1.000 agents especials,

7.000 guàrdies de seguretat privada i 13.500 soldats, la mobilització més gran de forces militars a Londres des de la Segona Guerra Mundial. I es creu que la xifra podria arribar fins a 50.000 agents. Tot i que el Pla de Seguretat es desenvolupa amb molt secretisme, es preveu que inclogui míssils terra-aire, avions no pilotats (*drones*) i altres equipaments militars per a la seguretat civil. La xarxa de càmeres de seguretat CCTV, escàners biomètrics i centres policials ha augmentat, fet que reforça el model invasiu de seguretat de la capital britànica i augmenta la sensació d'assetjament.

Però les mesures no només tenen relació amb els recursos materials, sinó també amb canvis legislatius. La *London Olympic Games Act*, aprovada l'any 2006, capacita el personal de seguretat dels jocs, incloses les empreses privades, per intervenir directament contra moviments del tipus Occupy o per emprar la força amb l'objectiu d'evitar qualsevol intent de desplegar material comercial no inclòs entre les patrocinadores dels jocs durant els actes esportius.

Com és ben sabut, la indústria de la seguretat -una amalgama d'empreses de defensa, tecnologia i biotecnologia controlada pels Estats Units i Israel- ha experimentat un creixement exponencial des de l'11 de setembre de 2001 i es preveu que creixi a un ritme del 12% anual durant la propera dècada. Es demana a la ciutadania que pagui una factura astronòmica en seguretat perquè les grans corporacions puguin dur a terme el seu negoci i, irònicament, l'ús de conceptes com *seguretat*, *neteja* i *vigilància* només fan referència a la ciutadania, sense tenir en compte altres *seguretats*, les que fan referència a la qualitat de vida o les que haurien d'exercir *benefici del negoci*. Amb tot això, mentre el debat oficial sobre el dispositiu de seguretat a Londres s'ha centrat en la despesa pública que suposarà, no s'ha parlat tant del fet -molt probable- que les mesures presentades com a "temporals, excepcionals i necessàries" acabin convertint-se en el llegat principal de Londres 2012 i contribueixin a reforçar el model invasiu de seguretat de la capital britànica.

WWW.KASBAMUSIC.COM

ROCK DE Kasba

ROCK AGRESSIU...
CONTRA UN SISTEMA AGRESSIU!!!

BOLSON
ENCARA POTS CRIDAR

Juanito Piquete

PRESENTACIÓ "ALMA LIBERTARIA"
21 JUNY - AUREA SOCIAL
20:30H - GRATUIT

Alma libertaria

JUANITO PIQUETE
ALMA LIBERTARIA

expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Animació per salvar l'espai públic

Quatre propostes estiuenques per continuar omplint les places

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

V eure una persona amb una guitarra fent ballar la canalla i la gent gran des de la

tarima de qualsevol plaça és una imatge força habitual de la cartografia cultural de casa nostra. Una imatge que, encara que ens sembli impossible, no es repeteix a molts altres indrets del món. I és que

L'animació infantil afronta un estiu molt reivindicatiu

l'animació infantil catalana moderna, des dels seus inicis a la dècada dels 70, ha anat molt vinculada a la recuperació, la preservació i la defensa de l'espai públic. En un moment en què les normatives i els

entrebancs polítics tornen a posar en perill l'ús de les places, l'animació infantil presenta batalla i afronta un estiu més reivindicatiu que mai. A continuació, quatre de les propostes al peu del canó.

Els cinc dits d'una mà

L'incombustible Noè Rivas és un dels referents actuals, sens dubte, de l'animació per a tots els públics. Músic i pedagog, va començar la seva trajectòria a les places el 1977. Des de llavors, no ha parat. A través d'experiències col·lectives i d'altres solitàries, durant aquesta trajectòria ha publicat al voltant de quaranta gravacions musicals i llibres de temàtica infantil. Un perfil que, segurament, a moltes ens recorda el del mític Xesco Boix, amb qui va participar -juntament amb Àngel Daban, Lluís Maria Panyella i Toni Giménez- en el col·lectiu Cinc Dits d'Una Mà. Actualment, presenta el seu nou llibre-CD *Cançons d'estiu*, que es pot escoltar a la seva web i que es podrà gaudir en viu i en directe als espectacles que l'acompanyaran durant aquesta temporada.

> Grup: Noè Rivas
> www.noerivas.com

Les places en perill d'extinció

Amb més de mil nous centos *bolos* a l'esquena, la Cia Sapastre continua demostrant que el sarau per a tots els públics i sense pèls a la llengua és tècnicament possible. Amb espectacles atrevits d'ideologia estrafolària, han forjat un recorregut que culmina amb la seva darrera peça: *Top secret*. La nova obra té un punt de partida preocupant, com expressa la mateixa companyia, ja que "s'ha confirmat que la identitat de ciutats, pobles i viles està en perill d'extinció". Sort que, davant d'aquesta amenaça amb conseqüències nefastes, com el fet que la gent ja no es trobi a les places, els Germans Roca & Associats hi tenen molt a dir. A partir d'aquí, cal preparar-se de valent perquè la recuperació d'aquesta identitat no només farà suar les criatures, sinó que implicarà, sens dubte, l'esforç de totes les persones assistents.

> Grup: Cia Sapastre
> Títol: Top secret
> www.sapastre.com

L'encontre de tòtems mullats

La unió fa la força i, si no, que alguna persona intenti contradir el lema davant la companyia l'Ou Ferrat. Aquest trio sabadellenc de tòtems integrat per l'animador Rah-mon Roma, el músic Oriol Casas i l'artista plàstic Werens ha arrencat fort i, en menys d'un any, presenta el seu segon espectacle. *Ball a l'aigua* és la proposta estiuenca a través de la qual plantegen l'ús i abús d'aquest bé escàs, en un format que inclou la música electrònica nostrada, els grafitis en directe i les cançons que fan ballar i pensar. Per començar, al directe, mai no es gasten més de cent seixanta litres, la quantitat calculada com a ús diari d'una persona. La interacció entre les tres àrees artístiques es materialitza en un esdevenir constant i relaxat a dalt i a baix de l'escenari amb un objectiu comú: no deixar cap persona seca.

> Grup: L'ou ferrat
> Títol: Ball a l'aigua
> www.louferrat.com

Rumba i canalla

Al compàs del ventilador, arriba aquesta nova proposta encapçalada pel cantant Daniel Landry (Rumba Expresso). Un espectacle de cançons infantils de tota la vida i d'altres que no ho són tant, *tunejades* al ritme rumbero per fer ballar totes aquelles que s'interposin al seu camí. Fa poc temps que compten amb un primer disc, que augura un futur prometedor, produït per Sicus Carbonell (líder de Sabor de Gràcia) i que ha comptat amb músics de la talla de David Torras (Ai, Ai, Ai), Dj Panko (Ojos de Brujo) i Joan Garriga (La Troba Kung-Fú). Tot i que té una trajectòria curta, el grup compta amb un directe contundent, que inclou gran quantitat de danses i jocs col·lectius i temes que faran ballar tant la mainada com la gent gran. Una ocasió ideal per una bona festa a l'hora del vermut.

> Grup: Landry el rumbero
> www.landryelrumbero.com

LIBRES

Bona alimentació per butxaques plenes?

El llibre recull una sèrie de propostes gastronòmiques de proximitat

Slow Food treballa amb productes obtinguts fins a 25 quilòmetres a la rodona, és el que es coneix com a producció de km 0

Arnau Galí
expressions@setmanadirecta.info

Slow Food neix l'any 1989 per contrarestar l'ofensiva del menjar ràpid i el model de vida que implica aquesta opció gastronòmica, que porta implícit tot un reguitzell de problemàtiques mediambientals i, en conseqüència, ètiques per la gent que està situada a l'esglaió més baix del sistema: les productores. Menjar ràpid i consum accelerat equival a una producció molt alta de matèries bàsiques, com la carn, i aquesta manera de produir és responsable de desforestacions a l'Amazònia o de l'empobriment i la precarització de la vida a pagès.

Un dels projectes de Slow Food a Catalunya és treballar amb cuineres i projectes gastronòmics que tinguin ganes de cuidar els aliments i, sobretot, les productores i la manera de produir-les. És per això que les organitzacions locals de Slow Food busquen cuineres i restaurants que treballin amb productes obtinguts fins a 25 quilòmetres a la rodona, el que es coneix com a producció de km 0. El resultat és, gairebé sempre, un producte acabat i llest per servir d'una qualitat per sobre de la mitjana, ja que les produccions que

segueixen aquesta filosofia acostumen a tenir cura del medi ambient i els animals i, per tant, els productes acostumen a ser ecològics i respectuosos amb l'entorn.

El problema, però, no és diferent del que envolta la història de l'agricultura ecològica: sovint, la diferència amb l'agricultura convencional fa que hi hagi projectes que busquin l'exclusivitat, augmentin preus i facin que la consumidora hagi de pagar els productes a preu d'or. Això comporta una elitització de la producció ecològica que, en cas que encara s'hi hagi d'afegir el marge de benefici del projecte gastronòmic -el tema de què parla el llibre en qüestió-, fa que els preus es disparin i no siguin aptes per a totes les butxaques.

Això és el que passa amb la majoria de restaurants que apareixen al llibre. Amb una introducció de Carme Ruscalleda, s'hi barregen receptes increïbles elaborades amb ingredients impossibles de trobar als mercats setmanals catalans, estrelles Michelin i menús únics de 45 euros; una combinació més propera a gurmets acostumades a aquestes degustacions que no pas a la majoria de gent del carrer... i més en els temps que corren.

El llibre, escrit en dues llengües -català i anglès- i amb una edició

A taula amb km 0 Guia de restaurants km 0 de Catalunya 2012

Rosa Solà i Daniele Rossi
Pol-len Edicions, 2012
148 pàgines

molt cuidada, explica la història de cada projecte i part de la biografia de cada cuinera i inclou les adreces, els preus i els espais per visitar propers als restaurants en qüestió. Mentre aquest tipus d'alimentació continuï sent exclusiu de les butxaques més plenes, l'agricultura ecològica no s'imposarà a casa nostra.

CAMPANYES

Una lluita que torna després de 35 anys

L'Ajuntament de Barcelona tanca l'Ateneu la Flor de Maig

Pancarta solidària amb l'Ateneu Flor de Maig del Poblenou

Manel Ros
expressions@setmanadirecta.info

L'Ateneu la Flor de Maig va ser una de les victòries del moviment veïnal del barri barceloní de Poblenou als anys 70. Després d'una lluita molt llarga, el veïnat va aconseguir que l'Ajuntament pagués un lloguer al propietari de l'immoble i que se cedís aquest espai, catalogat com a patrimoni arquitectònic, com a equipament per gestionar les necessitats culturals del barri.

Tot això, fins el dia 1 de juny. L'Ajuntament, sota el pretext d'un lloguer massa elevat -un lloguer que, per altra banda, l'administració mai no ha fet públic-, va tancar l'ateneu i va tornar les claus al propietari. Aquell mateix dia i tot i que l'edifici és propietat privada, l'Ajuntament va tapiar l'espai. Una acció del tot irregular, segons Joan Maria Soler, membre de l'Associació de Veïns i Veïnes de Poblenou i de l'Assemblea social de Poblenou, que no comprèn perquè s'ha tapiat l'ateneu i creu que el consistori té por "que s'ocupi l'espai per reclamar-ne l'ús pel barri".

Però el veïnat no va esperar i, aquell mateix dia, va decidir penjar la pancarta que s'havia despla-

gat 35 anys enrere a l'ateneu: "Salvem la Flor de Maig". Per simbolitzar la llarga lluita veïnal protagonitzada pel barri, la va penjar Andres Henando, el veí que ho havia fet 35 anys abans. També es van treure quatre maons del mur tapiat, que es van col·locar davant la seu de CiU, uns carrers més enllà. Joan Maria Soler denuncia la nul·la capacitat de diàleg i d'impuls de la participació veïnal en les decisions que mostra l'Ajuntament. Cal recordar que el ple del districte, on CiU està en minoria, es va posicionar a favor que l'ateneu continués obert, cosa que l'Ajuntament ha ignorat.

Soler creu que l'Ajuntament "tenia eines per pressionar el propietari i treure un bon lloguer". Un cop tancat i tapiat, l'Ajuntament ha afirmat que mirarà de fer tràmits per reobrir-lo, però, per a Soler, "no te sentit que ho facin després d'haver-lo tancat i no haver-se ocupat del tema durant 35 anys".

L'Ateneu la Flor de Maig ha estat un espai emblemàtic del Poblenou i "volem que continuï sent un espai pel barri", afirma Joan Maria Soler. En aquest sentit, ja s'estan preparant accions i mobilitzacions per recuperar l'espai.

agro cultura
La revista de la producció ecològica i l'agroecologia

Amb informació tècnica i actual
Compromesa amb el nostre sector
Arrelada en el territori

La publicació que l'ajuda
en la teua pràctica
professional

subscriu-te a
l'agricultura
ecològica

L'1984, Espai de Medi Ambient Agrícola · Tel. 93 819 01 95 · info@agro-cultura.org · www.agro-cultura.org

La Burxa

comunicació popular
des de 1998

Barri Sant Joan

Té amargo

Les conseqüències
de l'ocupació marroquí
del Sàhara Occidental

www.pol-len.cat

LLIBRES

Història de la involució educativa

De la rebel·lió estudiantil dels 80 a les conseqüències de la LOGSE

Xavi Díez
expressions@setmanaridirecta.info

A llarg de la darrera dècada, han aparegut un bon feix de llibres sobre educació, la majoria infumables. No és d'estranyar. L'educació és el típic camp on qualsevol pot inocular prejudicis impunement sense haver de contrastar-los amb la realitat. Escoles, instituts i facultats han estat un camp de triper a tertulianes, en una societat on l'educació pública s'ha contemplat amb reticències i incomprensió i, alhora, perquè les aules pateixen un efecte mirall sobre les contradiccions d'una societat, la de la transició, que ha certificat un fracàs sense pal·liatius. I és clar, quan examinem el nostre reflex a l'escola, el que veiem, no ens agrada.

Llegir un text agosarat i crític com el de José Ramón Rodríguez Prada serveix perquè ens adonem de les cicatrius del cos social que es mostren de manera crua a les aules i fa evident l'entrellat dels diferents discursos crítics amb l'escola pública, fonamentats en apriorismes ideològics i pràctics excel·lents. L'autor, professor d'institut des de fa més de vint-i-cinc anys, evidencia que les acusacions de corporativisme a les mobilitzacions docents amaguen la desconfiança del poder davant l'esperit assembleari i igualitarista que ha mantingut un professorat compromès amb l'alumnat, o que les diferències de criteri educatiu entre el PSOE i el PP (i l'esperit reaccionari de part de CiU i PNB) només són aparents: la qüestió és la defensa de les classes mitjanes respecte a la càrrega igualitària i meritocràtica que té en potència l'escola pública. Així, reformes com la LOGSE, la LOE, la LOE (o la nostra LEC) busquen el fracàs escolar de les classes treballadores a fi de blindar l'educació mitjana i superior exclusivament pels grups socials intermedis. És per això que s'ha apostat decididament per l'exclusió com a fórmula de gestió educativa, a la qual s'afegeix un element de control social de les "classes perilloses", que explica l'obsessió per omplir d'hores de dubtosa utilitat uns currículums gens coherents i realistes. L'exclusió de les docents i de les alumnes en el disseny de l'educació és el que marca qualsevol política de qualsevol administració.

El llibre, que fa un repàs al quart de segle de conflicte educatiu espanyol, comença amb les mobilitzacions de 1986-1987, on el profes-

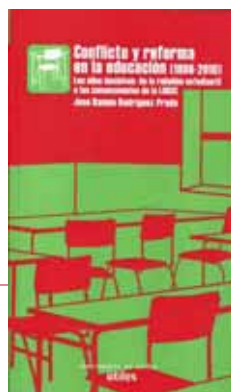

El llibre analitza els últims 25 anys de conflicte educatiu

soriat i l'alumnat es van unir amb el significatiu eslògan *¡el hijo del obrero a la universidad!*, en un món de batxillerats nocturns on s'exigia la gratuïtat a la universitat, la supressió de la selectivitat, l'expansió de l'escola pública i la dignificació de la professió docent; passa pel disseny d'una LOGSE, basada en la ja fracassada *comprehensive school* anglosaxona, destinada a propiciar un fracàs escolar diferenciat per classes i a un pedagogisme infantilista, i acaba a l'actualitat, on la ideologia corporativa pretén canviar el paradigma educatiu d'acord amb els valors empresarials. Tot plegat té una càrrega ideològica que cerca eixamplar diferències socials o responsabilitzar les docents, les alumnes i les famílies dels fracassos generats per les polítiques deliberadament lesives de l'administració.

En conjunt és un llibre molt valuós, potser un dels més interessants i sincers dels que s'han publicat sobre educació des de fa una bona colla d'anys, fet amb esforç per ser exhaustiu i crític i capaç d'oferir un relat coherent. Un llibre, a més, ben escrit i documentat. Tanmateix, hi traspua un ressentiment ben representatiu

d'una generació de docents que han donat el millor de si mateixes en contra de l'hostilitat generalitzada, política i mediàtica.

Conflicto y reforma en la educación (1986-2010)

José Ramón Rodríguez Prada
Traficantes de Sueños
Madrid (2012). 167 pàgines

CINEMA

Una mostra amb nom de dona

Vint anys de la Mostra Internacional de Films de Dones

'Attenberg' parla del descobriment de la sexualitat i el creixement femení

Mireia Chavarria
expressions@setmanaridirecta.info

Tres emes, tres dones i tres raons per la rebel·lia: "Haver nascut dona, de classe baixa i nació oprimida". És un retrat polièdric de la poetessa Maria Mercè Marçal el que enceta, agosarat, punyent, gairebé idoni, la Mostra Internacional de Films de Dones de Barcelona d'aquest any. Del 7 al 17 de juny, espais com la Filmoteca de Catalunya o el Centre de Cultura de Dones i Espai Francesca Bonnemaison estenen la catifa vermella a totes aquelles pel·lícules dirigides per dones i fan focus a la necessitat de fer visible, no només la seva feina, sinó també la seva veu. En el seu vintè aniversari, el festival recull el llegat audiovisual d'autores com Alice Guy, la primera dona que es va aventurar a la professió cinematogràfica com a directora; Germaine Dulac, la periodista i cineasta que va dibuixar sobre pantalla, en clau feminista, el somriure de Madame Beudet, o la veterana i mestra Agnès Varda, la cirereta del pastís, que exposa una vegada més la seva intimitat en un experiment lúdic amb afany d'exploració personal i emocional.

Abans d'empendre el vol, la mostra desplega un plànol amb un traçat flamant que engega al cor de l'Àfrica per sobrevolar el Marroc, Grècia i Portugal en un viatge a la recerca del gènere femení en el terreny de la ficció i el documental. A *Attenberg*, Bella i Marina ens submergiran en una ciutat obrera que servirà de paisatge per a la recreació del descobriment de la sexualitat i el creixement femenins. També dues dones protagonitzaran la pel·lícula *Sur la planche*, de Leila Kilani, una reflexió sobre els condicionants derivats de la pertinença a una classe social, una cultura i un gènere, triada que les obliga a esmunyir-se pels carrers de Casablanca durant la nit per cometre petits robatoris, una vegada han plegat la bata de

Mostra Internacional de Films de Dones de Barcelona

Del 7 al 17 de juny
Espais: Filmoteca de Catalunya, Plaça de la Virreina, CCCB, Virreina Centre de la Imatge, Centre de Cultura de Dones i Espai Francesca Bonnemaison
Entrada gratuïta a totes les sessions, excepte a les projeccions a la Filmoteca.
Més informació:
www.dracmagic.cat/mostrafilmdones

la planta d'envasat de gambes on treballen, a Tànger. A Algèria, la realitzadora Dalila Ennadre retrà homenatge a Fadma, una exprostituta que va oferir els seus serveis als soldats marroquins de l'armada francesa durant la guerra d'Indoxina. Per postres, Wanjiru Kinyanjui, Bridget Pickering i Ingrid Sinclair ens serviran l'últim trifasic sota el títol *Àfrica és nom de dona*, un documental on les tres realitzadores immortalitzaran les vides de tres dones de diferents països africans que representen un model de força i lideratge dins les seves comunitats. Un *ménage à trois* que s'afegirà a aquest conglomerat d'iniciatives tan llamineres a les quals la Mostra Internacional de Films de Dones vol donar veu amb l'objectiu d'interrogar el passat, imaginar el futur i destruir els prejudicis sobre les identitats fixades.

BLU-RAY/DVD

La comèdia del terrorisme

'Four lions' tracta els atemptats suïcides en clau humorística

El film britànic 'Four lions' ha estat un dels primers que ha barrejat atemptats suïcides i humor

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

El trauma de l'onze de setembre de 2001 ha condicionat una dècada de cinema anglosaxó. La primera reacció dels grans estudis va ser autocensurar-se fins a extrems ridículs, eliminant imatges de les Torres Bessones a *Spiderman* o ajornant l'estrena d'una *Daño colateral* que podia esdevenir remotament polèmica. Però, en poc temps, la violència fonamentalista, les polítiques de seguretat o les invasions de països de l'Orient Mitjà, esguardades des de perspectives força diverses, en van apropiat de les pantalles. Han hagut de passar anys, però, perquè Hollywood s'acosti a aquests temes des d'una perspectiva humorística.

A la Gran Bretanya, el temps de dol va ser més breu: quan encara no s'havia complert el cinquè aniversari del 7-J londinenc, va arribar a les sales comercials *Four lions*. Dirigida per l'actor, guionista i director de telecomèdies Christopher Morris, la pel·lícula atorgava el protagonisme a quatre musulmans que formen un grup armat. El vessant més populista de l'obra és la seva insistència en ridiculitzar els personatges, no sols per alguns discursos d'un fanatisme ple d'incoherències, sinó per l'estupidesa general amb què es comporten. El líder del grup, Omar, n'és l'excepció, i les escenes de la seva quotidianitat són les més àcides perquè

qüestionen els discursos oficials: un personatge a les antípodes de l'exclusió social, amb família, amb una educació i una renda suficients, també escull el camí del martiri.

Probablement, *Four lions* ha nascut per proporcionar un visionat insatisfactori. Neda en espais intermedis: no és una paròdia basada en l'encadenament de gags, però les seves constants exageracions també l'allunyen de l'humor més realista. En tot cas, aquesta indeterminació possibilita que l'audiència acabi en territoris incòmodes, fora dels espais de seguretat d'una narració que se sotmet a un to i uns motllos genèrics concrets. Això també val pel seu tram final, on s'incorporen elements de *thriller* i de drama en el dispositiu còmic que generen emocions contradictòries entre el públic espectador.

Als minuts finals, també s'inclouen pinzellades d'ironia i de crítica evident vers les polítiques de seguretat governamentals, en forma d'errors incomprendibles i també de vulneració dels drets humans. Només en aquest punt es poden llençar fils de contacte entre *Four lions* i la xocant *Dos colgaos muy fumaos: fuga de Guantánamo*, una altra comèdia del terrorisme. El resultat d'aquesta última és molt diferent, començant pel punt de partida: els protagonistes són falsos culpables, víctimes de la histèria posterior a l'11-S, i no es fa humor d'un terrorisme real que potser continua sent tabú

Four Lions

Blu-ray / DVD
Christopher Morris
Cameo, 2010

als EUA, sinó de l'arbitrarietat de les polítiques institucionals. Enriquant lleugerament la barreja d'humor escatològic i sentimentalitat naïf que caracteritza el subgènere, els responsables van incloure algunes bromes sobre estereotips racials i religiosos... que la por a l'altre atada per l'administració Bush podia haver reforçat. Però la provocació fàcil i els embolics romàntics devoren la trama inicial. Al final de la pel·lícula, Guantánamo és poc més que un motiu còmic i ni tan sols queda clar si la vulneració de drets humans només és condemnable quan els presoners han estat detinguts erròniament.

ZONA LLIURE

COSSOS I SEXUALITATS

Acompanyar la sexualitat dels infants

Anna Salvia

Estic a la banyera amb la meva filla de vuit mesos una tarda de principis d'estiu. Encara no gateja, però té plena mobilitat en el medi aquàtic. Ens hem banyat juntes desenes de vegades, tot i així, no ha estat fins avui que s'ha llençat a explorar-ho. Jo no sóc conscient del que està apunt de passar, ni tan sols m'ho he plantejat mai.

De sobte, avança cap a mi i, en mil·lèsimes de segon, comprenc que ve decidida a investigar el meu pubis. El temps sembla aturar-se, no per la lentitud esperable d'una bola encuriosida recent aterrada a la Terra, sinó perquè el pànic s'apodera de mi. El primer impuls que envaeix tot el meu cos és apartar-la, desviar la seva ruta amb alguna maniobra improvisada evitant a tota costa que accedeixi a la meva vulva i vomitar un explosiu "Però, què fas?". Em sorpren amb aquesta reacció visceral a punt de manifestar-se, tan antagònica a la persona que creia ser.

Aquesta petita història es repeteix amb múltiples variables: en lloc d'una vulva, hi ha el penis del pare, o un nen de dos anys que explica a la seva mare les divertides i plaents formes per les quals transita el seu penis (amb paraules entranyables com "s'ha posat contenta", "està grossa"...), o una nena de cinc anys que es frega alegrement a sobre un coixí a la llar d'infants, o un grupet de nens i nenes d'uns tres anys meravellants-se per les formes i sensacions dels seus cossos nus, o un lactant que té una erecció mentre pren el pit.

El que uneix totes aquestes situacions no és altra cosa que

el xoc d'un adult amb l'expressió d'una sexualitat que no concebia en un infant i davant la qual, en el cas que n'hagués estat coneixedor, no s'hagués esperat reaccionar d'una manera tan visceral, emocional i, en alguns casos, paralitzant.

Darrere aquestes reaccions caricaturesques, hi ha molta gent adulta que no vam experimentar aquestes vivències perquè els nostres pares les reprimim. També hi som les que vam explorar la nostra sexualitat d'amagades o amb un fort sentiment de culpa. A les quals cal afegir les professionals que no vam rebre cap formació respecte el tema, fet que ens predisposa a pensar que la sexualitat apareix a la pubertat, en lloc de creure que és inherent a l'ésser humà i que són les seves manifestacions les que varien al llarg de la vida.

Per l'altra banda, hi ha una sexualitat que, des que moltes famílies hem deixat de reprimir el contacte amb els genitals, s'està expressant en aquesta etapa com no ho havia fet en les darreres generacions. Tanmateix, el model repressiu dels nostres avantpassats apareix en les nostres reaccions automàtiques i la majoria ens sentim ben perdudes, no tenim coneixements sobre el tema, no sabem què se suposa que experimenten els infants ni com acompanyar-ho.

Els infants ens estan ensenyant a viure una sexualitat innocent i espontània, lliure de culpa i repressió. Aprendre a acompanyar-los passa per obrir-nos al canvi revisant què és per nosaltres la sexualitat i com la vivim. T'atreveixes?

•INFO: www.somnahia.net

agenda directa

BARCELONA

Dimecres 13 de juny

Acció informativa de sensibilització i conscienciació per als estudiants que faran les Proves d' Accés a la Universitat 8h - 14h i 15h a 16.30h

Campus Mundet (davant del bar)
També Dijous 14 de juny tindrà lloc la mateixa acció durant tot el dia i a les 17h està convocada l'assemblea unitària d'estudiants. Organitza: Assemblea Mundet. Més informació: mundetesmouexterna@gmail.com

Divendres 15 de juny

Taller: Treballar per tornar l'aigua en mans de la ciutadania

18h Aula 205 de la facultat d'Història i Geografia de la UB
c. Montalegre, 6
Organitza: Plataforma Aigua és Vida. Més informació: <http://plataformaai-guaesvida.wordpress.com>

Dissabte 16 de juny

Gran Inauguració: Aurea Social

A partir de les 12h Al Local
c. Sardenya, 261, 263
12h Presentació de projectes
13h - 15h Oferiments de teràpies
13.30h - 15h Taller d'olors i emocions
16h - 17h Taller de massatges
16h - 20h Oferiment de teràpies
També es realitzaran activitats a la Plaça Pablo Naruda simultàneament
c. Aaragó cantonada Marina
15h Dinar Popular
16h - 20h Concerts i contactes amb: Cèl.lula d'Assalt Musical, El dduo di ànimo, Juanito Piquete, Fractal, Moi Rojo, Perot Contactes i Imma Zapata i més!

19h a 20h Taller jocs cooperatius al parc

Organitza: Aurea Social
Més informació: <http://www.aureasocial.org>

Xerrada: El rol de la ràdio en situacions de conflicte social

19h Centre Social Can Vies
c. Jocs Florals, 40 - 42
Una proposta de NOVA. Centre per a la innovació social

Festa d'estiu i desè aniversari de l'Ateneu Rosa de Foc

BARCELONA,
Dissabte 16 de juny

Camins d'inquietud, il·lusions, eines i horitzons es van crear ara fa deu anys al carrer Verntallat de la vila de Gràcia. Aquella massa crítica de dones i homes -i aviat canalla- va construir un nou espai crític de transformació social, l'Ateneu Rosa de Foc, des d'on aprofundir la crítica al model de sistema capitalista i patriarcal, teixir alternatives des de l'auto-gestió, cuidar-se com a grup humà i connectar-se amb altres lluites locals i globals. Ja són deu anys d'un projecte col·lectiu que ha donat lloc o ha acollit projectes com la xarxa d'intercanvis Xaingra, las cooperatives de consum agroecològic La Gleva (ara La Tòfona) i Verdurettes, la xarxa d'intercanvi de coneixements XIC, el Grup d'Acció Local i Autònom (Galia), la Plataforma Transgènica Fora (PTF), la distribuïdora lliure Logofobia, el projecte Probeta de suport tecnològic, els grups de gènere de l'ateneu, tant de dones com d'homes, l'Ollamòbil, les kafetes, el cor Desacord, la Cuina Rebel, el projecte de menjador popular del Plat, la biblioteca del Telefon Roig i moltes altres aventures transformadores. Algunes d'aquestes propostes ja van aconseguir el seu cicle, d'altres encara dibuixen la quotidianitat crítica de la vila barcelonina i altres just acaben d'arrencar al nou espai de l'ateneu, al carrer Robí, un espai obert al barri i a noves iniciatives.

L'Ateneu Rosa de Foc ha anat caminant i construint(-se) horitzontalment al ritme de la col·lectivitat que en cada moment, en cada etapa, li ha donat vida. Són moltes les dones i els homes que, d'una manera o una altra, han participat d'aquest espai lliure i conspirant i transformant el camí i oferint alternatives al seu entorn. Ara, volen celebrar aquests deu anys i ho fan amb una jornada de festa i de (re)trobadada.

Programa: Plaça de la Virreina: 10h Mercat d'intercanvi (matí i tarda). 17h Taller de xapes i pancartes i poesia. 18h Música a la plaça: Desacord (cor revolucionari), Brincadeira (batucada). A l'Ateneu Rosa de Foc (c. Robí, 5) 20h Concert i sopar: La banda de Pablo Gil, Tiranlofunk. ooh Dj Clarinet i Dj Peninho

Més info: <http://ateneurosadefoc.wordpress.com>

L'objectiu és discutir la importància que té la comunicació alternativa als conflictes socials que es viuen actualment, en el marc de diferents contextos de crisi econòmica, política i social. Amb Maria del Socorro Pisso, integrant de l'organització sindical colombiana FENSUAGRO i radiocomunicadora a la regió del Cauca, Colòmbia,

bia, César Rojo, analista del discurs mediàtic a la Universitat Pompeu Fabra i periodista per a diverses ràdios a Mèxic i Barcelona, Simonetta Costanzo, amb més de 35 anys d'experiència en la transformació no violenta i mediació de conflictes, forma part de l'organització Noviolent Peaceforce i del European Network of Civil

Peace Services. A més és membre del consell directiu de Nova-Innovació Social i Amadou BA, periodista de Louga, Senegal, qui col·labora per Puente Humano, organisme de comunicació alternativa entre les Canàries i diversos col·lectius d'Àfrica. L'activitat estarà moderada per Montse Santolino, periodista especialitzada en comunicació per al desenvolupament i responsable de comunicació de la Federació Catalana d'ONGD. Organitza: El Tret Informatiu, equip de informació alternativa a Barcelona, NOVA. Centre per a la innovació social

V Aniversari de "Mujeres Palante"

Rock n'Trini
Via Favència, 441
21h Presentació ndel projecte "Mujeres Palante" i Sopar Colombia
23h Associació Cultural El Cubano (salsa)
00.30h Djane "Cumbia trasto el lunes" (salsa i cumbia)
2h BIANO (orxata Sound System)
Organitza: "Mujeres Palante"

Diumenge 17 de juny

8a sessió del cicle de xerrades del Projecte Gràcia Barri Cooperatiu: Com funcionen les cooperatives de consum al nostre barri 17h La Senalla c. Fraternitat, 8-10

Aquesta xerrada pretén visibilitzar les cooperatives de consum del barri i mostrar els diferents models de gestió i els criteris que defensen. Dins el cicle de xerrades Primavera Cooperativa. Organitza: Gràcia Cooperatives Més informació: www.gracia.coop

Documental: Com un gegant invisible: Can Batlló i les Ciutats Imaginàries 17.30h Auditori Bloc 11 Can Batlló c. Constitució, 19

També es passarà el documental el Dilluns 18 de juny a les 19.30 a la Sala d'Actes COAC (Plaça Nova, 5). Organitza: La Col i Panòptica Més informació: www.canbatllo.org i <http://vimeo.com/40859641>

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Se cedeix terreny de 500m2 aprox. per agro-cultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

Al Contrainfos de LaTele.cat necessitem alguna persona per fer de community manager. contrainfos@latele.cat

La Directa busca gent que la reparteixi o que vingui a ensorrar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen cursos de tantra a canvi de cursos d'imatge i multimèdia: tantra@cursosdetantra.com

S'intercanvien classes de cant per classeu altre bé o servei: soniaterera@gmail.com

Un parell de webs d'intercanvis interessants: www.volstens.org i www.intercanvis.org

> EL TEMPS

DIJOURS 14

Pujada forta dels termòmetres. La lleugerada refrescada dels últims dies s'acabarà i tornarà de ple l'ambient d'estiu.

DIVENDRES 15

Falca anticiclònica i un valor del mercuri superior als 30 graus a la majoria de comarques. 35 a l'interior de Tarragona.

DISSABTE 16

Una petita zona d'instabilitat portarà núvols a la tarda a les comarques de Ponent i al Pirineu.

DIUMENGE 17

Sol en general durant el matí, però amb núvols d'evolució que entrada la nit portaran tempestes al Pirineu.

DILLUNS 18

Lleugera baixada de les temperatures i alguns núvols baixos a les comarques del litoral central. Vent flux del nord.

DIMARTS 19

Altres cop l'anticicló ens agafarà dins la seva falca d'influència i les temperatures de nou s'enfilaran a valors d'estiu.

Dimarts 19 de juny

Xerrada: "Autodefensa a la feina"

20h Plaça Osca
Mecanismes, estratègies i eines per poder defensar-nos davant de la pèrdua de drets de la nova reforma laboral. Amb l'advocat laboralista del col·lectiu Ronda JJ Monreal. Organitza: Acampada Sants

CALDES DE MONTBUI

Divendres 15 de juny

Concert amb Alessio Arena

20.30h Cafè del Centre
c. Corredossos de baix, 1
Organitza: El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista
Més informació: www.centredemocratic.cat

GRANOLLERS

Divendres 15 de juny

Pile on 45

21h Anònims, Menjars i Pensars
c. Ricomà, 57 Sessions DJ's en format vinil Amb Carlos Cactus i Genís Work-song. Soul, rhythm&blues, rocksteady, ska... Organitza: Anònims, Menjars i Pensars. Més informació: <http://pileon45.blogspot.com>

LLIÇA D'AMUNT

Divendres 15 de juny

Bohemius: Arnau Vilardebó

22.30h Ateneu l'Aliança. c. Aliança, 17
Veni a disfrutar de les històries mitològiques de les constel·lacions del cel. Mitologia sèria. És a dir irònica. Obriu el ulls a una nova percepció de la nit. Amb molt d'humor! Al cel hi ha un gran espectacle. La mitologia és el millor recull, la millor enciclopèdia de la psicologia humana. Organitza: Ateneu l'Aliança Més informació: <http://arnauvilardebo.com/>

MANRESA

Dijous 14 de juny

Taula Rodona: La cooperació internacional per al desenvolupament: fun-

Acte de cloenda del Casal Quico Sabaté Trenquem esquemes, construïm nous espais!

SANT CELONI, 15 i 16 de juny de 2012

Compromís, treball i lluita; així és com definirien els dotze anys de trajectòria els integrants del Casal Popular Quico Sabaté de Sant Celoni. Tres premisses que, dia rere dia, any rere any, han acompanyat les desenes de persones que han format part de l'assemblea del casal i moltes d'altres que han fet possible aquest projecte. No entenen aquest acte com un *adéu*, sinó com un *finis ara*. El reguitzell d'idees que corren pels seus caps, afirmen, és molt gran. El comiat del local, però, ve acompanyat del naixement d'un nou projecte: La clau. S'emancipen cap a aquest espai, però amenacen de continuar teixint cultura popular i pensament crític des d'un altre indret.

Programa: Divendres 15 de juny Última nit al Casal. Parlaments, concert amb Meritxell Gené i moltes sorpreses més! **Dissabte 16 de juny** 13h Al Casal: dinar picapica. 16h Al Casal: quino popular amb objectes històrics del Casal, amb la col·laboració del GER de Ribes. Concert amb Jordi Montañez. 19h Al Casal: cercavila cap a la rectoria vella amb els bastoners del Casal Quico Sabaté i Sambatek Batucada. 21:30h A la Rectoria Vella: sopar popular i concert amb Polka Misèria i Rumb al bar.

Més info: <http://casalquicosabate.blogspot.com>

ciona el model actual

18.30h Casa Flors Sirera
c. de les Salese, 10
Amb Carles Llorens, director general de Cooperació en el Desenvolupament, Roger Alonso, Creu Roja Espanyola (CRE), Eulàlia Reguant, Justícia i Pau i David Llistar, Observatori del Deute en la Globalització (ODG). Moderarà la taula rodona: Gisela Miñana, consultora del màster Acció humanitària, UOC-CRE
Organitza: Escola de Cooperació de la UOC i Creu Roja
Més informació: guidafullana@uoc.edu, <http://campusperlapau.uoc.edu> i prensa.uoc.edu

MATARÓ

Divendres 15 de juny

Països Catalans amb Palestina
20h Casal Popular Les Vinyes

c. Argenton, 43
20h Xerrada a càrrec d'Aritz Nafarroa (membre de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina) Tot seguit, sopar solidari contra l'apartheid (amb opció vegetariana) i en acabat punxadiscos. Organitza: Endavant, Maulets, SEPC, CAJEI

MOLINS DE REI

Dimecres 13 de juny
Concert de Nyandú
Cinquè i últim concert del Cicle de Músiques Invisibles
20h Ateneu Mulei
c/ Església 10
20.10h Altraveu en directe des del Mulei
21h Inici del concert (Emès en directe a Ràdio Molins de Rei via FM i internet)
Organitza: Ateneu Mulei
Més informació: www.mulei.cat

SABADELL

Divendres 15 de juny

Fes reviure el Ripoll!

21h Local de l'ADENC
C. de Sant Isidre
Sortida per conèixer els amfibis del riu Ripoll. Inscripció prèvia gratuïta.
Places limitades Organitza: ADENC
Més informació:
<http://www.adenc.cat/agenda>
Diumenge 17 de juny Sortida de papallones: La serra de l'Obac
8h Local de l'ADENC
c. de Sant Isidre Sortida matinal amb places limitades.
Organitza: ADENC
Més informació:
<http://www.adenc.cat/agenda/sortida-de-papallones-la-serra-de-lobac>

TARRAGONA

Dijous 14 de juny

Conferència explicativa dels casos de repressió arran del 29M

20h Casal Popular Sageta de Foc
c. Trinquet Vell, 15
Organitza: Casal Popular Sageta de Foc

TERRASSA

Dijous 14 de juny

Kafeta anticrisi

A partir de les 18h
20.30h asalet, Casal Oupat Joan Berney
c. Societat, 4
A partir de les 18h romandrà oberta la afeta. A les 20.30h projecció en pantalla gran dels ContraInfos de LaTele.cat
Organitza: Casal Okupat Joan Berney
Més info: www.latele.cat

VALÈNCIA

Dijous 14 de juny

Cinema a la Fresca: Any de Gràcia

22h Plaça del Pilar
Inici del cicle de cinema que tindrà lloc sis dijous consecutius. Cal dur el propi seient.
Organitza: Racó de la Corbella, l'AVV El Palleter i l'Assemblea Ciutat Vella i Botànic-15M

Actes d'inauguració del nou casal independentista El Forn

GIRONA, 15 i 16 de juny

Sempre és interessant la inauguració d'espais de col·lectius que qüestionen el sistema. És per això que donem la benvinguda al casal de Girona i esperem ser-ne testimonis com a punt de venda breument. **Programa: Divendres 15 de juny** 22h Brindis pel nou casal i música amb PD. **Dissabte 16 de juny** 19h Xerrada-presentació del nou projecte. 20h Actuació de música en directe. Lloc: Plaça Sant Pere 5.

Més info: <http://www.casalelforn.cat/>

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA
Concentració en suport a CafèambLlet
Dimecres 13 de juny
11h Ciutat de la Justícia
Convoca: CafèambLlet
www.lademandadevia.org

Manifestació contra la Repressió, la Reforma Laboral i les Retallades Socials.
Dissabte 16 de juny
11:30h Carrer Diputació amb Passeig de Sant Joan
Convoca: CGT

El poble contra Bankia: Cassolada + Judici Popular
Dissabte 16 de juny
18h Cassolada a la seu del PP. C. Urgell, 249
19h Judici Popular a la seu de Bankia. Cantonada Diagonal amb Aribau
Convoca: Acampada BCN

Concentració: Diguem no a Eurovegas!
Diumenge 17 de juny
19h Plaça Sant Jaume
Convoca: Plataforma Aturem Eurovegas
www.aturemeurovegas.wordpress.com

Tarragona
Manifestació "ni retallades ni repressió" Llibertat Rubén i Andreu
Dissabte 16 de juny
19h Estàtua dels despulats

18 de juny
Crida de la mineria Asturiana a l'aturada de les principals vies de comunicació de l'Estat espanyol
Moblització a favor de l'agitació, la difusió i la presa de consciència contra el despotisme bancari i la màfia financera i a favor de la classe treballadora.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Gabriel Juan i Gabriel Rolando Cherqui ACTIVISTES MAPUTXES DE NEUQUEN

“O ens mata la contaminació o ens maten a cops, però no ens mourem d'aquesta terra”

A la província argentina de Neuquen, trobem el jaciment de Loma de la Lata, un dels més importants de l'Amèrica del Sud. L'explotació que en fa Repsol ha provocat perjudicis molt greus a les comunitats maputxes que habiten la zona, entre elles, la Xaxipayiñ. La filla de Gabriel Juan Cherqui va morir abans de néixer arran d'una encefalopatia i altres malformacions causades per la contaminació d'hidrocarburs. El seu germà, Gabriel Rolando, pateix alteracions nervioses i problemes de respiració derivats de la concentració de mercuri i altres metalls a la sang. El seu testimoni il·lustra la lluita dels pobles ancestrals contra un model desenvolupista que, de la mà de governs corruptes i companyies depredadores, representa un veritable flagell per a la supervivència del planeta.

Àlex Romaguera
indirecta@setmanaridirecta.info

Quan s'inicien les perforacions a la zona?

Repsol s'hi va instal·lar a mitjans dels anys 70 gràcies al suport polític i jurídic ofert pels governs a les multinacionals extractores per operar al país. L'activitat de la companyia ha deixat un passiu ambiental molt gran, que té conseqüències greus per a la salut i l'ecosistema, com l'enverinament de centenars de persones, d'espècies animals i de les aigües que reguen el territori.

No hi ha hagut cap control de l'explotació?

Repsol ha comprat funcionaris i polítics i ha col·locat alguns dels seus executius a l'administració, fet que li ha permès actuar amb una impunitat absoluta. Nosaltres hem denunciat aquesta situació diverses vegades; la darrera va ser mitjançant un informe d'una agència alemanya segons el qual la població pateix un grau molt elevat de contaminació a la sang. Les anàlisis han detectat benzè, mercuri, crom i altres metalls pesats, que també apareixen a la terra, als animals i als aliments que ens permeten viure.

De què ha servit l'informe?

De ben poc. Repsol continua actuant i la comissió de control i vigilància prevista per la llei no s'ha arribat a constituir. La connivència del govern amb la companyia arri-

ba a l'extrem que l'exministre d'Energia, Guillermo Coco, té una empresa de sanejament a la zona. Per tant, com més contaminació produeix, més rendibilitat en treu; a més de limitar-se a certificar que tot funciona correctament.

En quins moments us trobeu ara? Gràcies a la pressió social, fa un any i dos mesos, vam aconseguir paralitzar l'explotació d'hidrocarburs a Loma de la Lata. Continuen extraient la producció, però limitada arran del rebuig mostrat per la comunitat davant el model que ens plantegen. Una actitud que hem pagat amb empresonaments i amb la mort de desenes de persones afectades per l'enverinament. Ho tenim clar: on ens mata la contaminació o ens maten a cops, però no ens mourem d'aquesta terra.

La decisió del govern de Cristina Fernández de nacionalitzar la multinacional farà variar els projectes extractius?

Ha estat una maniobra davant la pèrdua de les accions que s'havien comprat per unes explotacions. És llavors quan expropia Repsol, amb l'excusa que l'empresa no ha invertit al país i ha contaminat molt, mentre obvia les nostres necessitats en matèria de salut o educació. L'expropiació, doncs, no garanteix un model de vida sostenible per a la comunitat maputxe. Ben al contrari, la seva proposta d'explotar pous de gas no convencional perpetua la des-

trucció del medi per a la conveniència d'uns pocs i l'inconvenient de molts.

Fins ara, quin ha estat l'impacte causat per Repsol?

Aquest 2012 ja han mort cinc persones, la majoria per càncer i altres malalties provocades per l'enverinament, sense comptar amb els avortaments que pateixen moltes dones a causa de la descalcificació als ossos o de la toxicitat que contrauen a través de l'aigua o d'algun aliment.

No hi ha hagut desplaçament de població?

Ho hem evitat, malgrat l'intent de les autoritats d'oferir-nos un nou emplaçament a canvi que cedim les terres a la indústria extractora. Si aguantem és gràcies als fons que vam adquirir amb la venda de cinc pous. Ens ajuden a viure -ja que la majoria de cultius estan contaminants- i a sostenir la lluita a favor d'un canvi de polítiques. Les amenaces dels sicaris de Repsol tampoc han aconseguit fer-nos fora. Per tant, no ens queda altra via que resistir, ja que els fiscals i els poders de l'Estat miren cap a un altra banda.

La vostra reivindicació se centra en la no-ingerència?

Com estableix la llei de reparació de 2002, reclamem una consulta davant de qualsevol projecte que ens afecti i la protecció de la nostra comunitat. Per això hem engegat tres estratègies. D'una banda,

pressionar perquè hi hagi un seguiment sanitari i per tenir aigua potable i una planta de tractament de metalls. Repsol i l'Estat han rebutjat aquestes demandes i han desoït la justícia internacional. En segon lloc, processar els responsables polítics d'aquestes plans depredadors. I, per últim, que la compensació pels danys causats es tradueixi en un conveni destinat a recuperar Loma de la Lata. En definitiva, volem assentar les bases per un futur digne perquè ens estem matant a foc lent.

La clau és un canvi de model?

Necessitem autogestionar el territori perquè el pla que ens proposen contradiu la cosmovisió que sempre hem defensat els maputxes, ja sigui a l'Argentina, a Xile o a Bolívia. No es tracta de tenir més diners, sinó de viure una vida plena. I és que, com hem comprovat través de la lluita, sense exploració no hi ha intervenció.

Cal recórrer als tractats internacionals que us emparen?

Hem de fer-ho, però sabent que tot passa per la lluita dels pobles contra la globalització capitalista i per la defensa de la qüestió ambiental davant la mediambiental, que és la proposada pel govern. Mitjançant la unitat i la mobilització, podem combatre aquest sistema amb peus de fang. Si Repsol ha caigut a l'Argentina, és probable que també caigui en altres llocs.

. LA COLUMNA

Un cop d'estat... tou, diuen...

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

S'ens pixen a sobre, diuen que els fan de claca diuen que "no es podia fer res més", "que sobretot, unitat, tingueu confiança", "és que Madrid ja se sap", "que nosaltres sempre hem estat europeistes..." i que toca callar i esperar. Que es posin l'Europa dels mercaders a on els càpiga.

Un nou cop d'estat, aquest a l'Estat espanyol, s'acaba de produir. Li diuen intervenció però és un cop d'estat. Una colleta de colistes vinguts del centre de Goldman Sachs seran ara els encarregats de deixar-nos sense drets socials, sense sanitat, sense escola, sense res que no siguin obligacions, cops de porra i negociació del dret a ser. Els plantarem cara, ja ho saben, però això s'han armat i han llogat milers de joves musculosos convenientment ensinistrats per trenclar-nos el cap, per tal que la gent digui "intervenció" i no "cop d'estat" i sobretot, que tingui confiança en els nous botxins.

Aprendrem a fer-nos miners i cavarem sota els seus peus fins que se'ls afoni el palauet

Els "tècnics" ens diran que cal que tanquem hospitals i escoles, que no tothom tingui accés a la sanitat, que sobren funcionaris i, per tant, serveis bàsics, que ja se sap que hem viscut per damunt de les nostres possibilitats... I sí, potser alguns hi han viscut però els que més hi han viscut són precisament els rics que no deixaran de viure-hi. Això no és cap "rescat" sinó un cop d'estat a partir del qual aquest Chiquito de la Calzada que fins ara era ministre d'Economia deixarà el seu lloc a un altre "tècnic" més amic dels amos encara per tornar-nos a reformar laboralment parlant.

Tenim diverses opcions: mirar-nos-ho per la tele, vibrar amb la *Selección* i cridar "¡Viva España!", o sortir al carrer. Com sempre, triarem el carrer. Per aturar-los. I si no en tenen prou prenent les places aprendem a fer-nos miners i cavarem sota els seus peus fins que se'ls afoni el palauet que han fet amb els nostres diners, amb el nostre treball, amb les nostres vides. Que caiguin al clot i no en surtin més els responsables de morts evitables, els que ens volen com més rucs millor, els que ens odien tant que només saben mirar cap a dalt per llepar i cap a baix per escopir.